

Mùa Xuân Của Xuân Xuân

Contents

Mùa Xuân Của Xuân Xuân	1
1. Chương 1: Chưa Kiểm Được Tiền Đã Lỗ Vốn	1
2. Chương 2: Nhật Chai Lại Không Hề Phạm Pháp	4
3. Chương 3: Mối Nguy Của Vương Lâu	7
4. Chương 4: Thách Đấu Quyết Chiến Sinh Tử	10
5. Chương 5: Bị Người Lừa Rồi	15
6. Chương 6: Tranh Giành Làm Ăn	20
7. Chương 7: Bí Mật Của Chu Hải	24
8. Chương 8: Tờ Rơi Cuối Cùng	29
9. Chương 9: Từ Hiếu Vũ, Tên Phản Bội	33
10. Chương 10: Đường Về Là Mùa Xuân	37
11. Chương 11: Phần Cuối	43

Mùa Xuân Của Xuân Xuân

Giới thiệu

Edit: Sam Leo Thể loại: hiện đại, phúc hắc sủng công x tsun ngốc thụ, ngọt, 1×1, HERating: NC17 Tình trạng: 11 Chương

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mua-xuan-cua-xuan-xuan>

1. Chương 1: Chưa Kiểm Được Tiền Đã Lỗ Vốn

Edit: Sam Leo

“A Xuân, con nhìn xem Tiểu Trương nhà cách vách, mới lên năm hai đã biết kiểm tiền giúp đỡ gia đình, dùng thời gian sau khi học xong làm thêm, làm gia sư, làm nhân viên bán điện thoại di động gì đó. Con cứ nói làm thêm chậm trễ học tập, nhưng người ta còn lấy học bổng. Con nhìn con! Cũng chỉ biết tiêu tiền.” Mẹ Vạn vừa nói vừa nhìn Vạn Gia Xuân bằng nửa con mắt, nói xong còn thuận tay xoa đầu cậu.

“Con.....” Oan uổng a, bình thường tiết ăn kiệm uống mẹ lại không nhìn thấy, cũng không thể buộc cậu phải ghi nhớ chi tiêu mỗi ngày a? Vạn Gia Xuân bắt măn bêu môi.

Không đợi cậu nói xong, mẹ Vạn chen vào nói: “Nhìn con cái dạng này, mẹ thấy con sau khi tốt nghiệp có tìm được công việc hay không cũng là một vấn đề.”

“Con.....” Cho dù tốt nghiệp tương đương thất nghiệp, nhưng còn có một tá người chịu tội thay mà. Đang muốn mở miệng biện bạch cho bản thân, mẹ Vạn lại một lần nữa ngắt lời cậu.

“Không lo liệu việc nhà không biết củi không phân biệt dầu muối mắm, cho dù con không vì chính mình tìm hy vọng, không đi tăng thêm chút kinh nghiệm xã hội, con tốt xấu cũng phải vì trong nhà gánh vác chút trọng trách nha!”.

“Còn có anh mà.”.

“Con đã nghĩ dựa vào anh con trước, con cũng không ngẫm lại, anh con sau này còn phải mua nhà, cưới vợ, nuôi con, con luôn phiền hà nó, con từng nghĩ qua sao? Nhớ anh con bằng tuổi này của con, chưa bao giờ để trong nhà bận tâm vì nó, con tự nhìn lại bản thân đi!” Mẹ Vạn lại xĩa xĩa đầu cậu.

“Con biết rồi, con tìm công việc, con kiếm tiền vậy được chưa?” Vạn Gia Xuân ủ rũ nói.

Một tháng khó được về nhà một lần, đang muốn thoải mái qua mấy ngày, lại bị mẹ cầm rằm một phen, nhưng cậu suy tư một phen, suy nghĩ vì tương lai, sớm bước vào xã hội rèn luyện thử xem cũng không có gì không ổn..... Nhưng rất nhanh cậu đã biết bản thân sai lầm rồi!

Cho rằng công việc dễ tìm lắm sao? Sai lầm rồi! Đi chỗ nào tìm cũng là vấn đề, càng khó phải nói có thể tìm được không.

Không biết là từ “công việc” này rất trừu tượng sao? Vạn Gia Xuân dùng thời gian cuối tuần, cầm trong tay chuyên mục tin tức thông báo tuyển dụng của một tờ báo, bắt đầu đi lang thang phố lớn ngõ nhỏ.

“Xin chào, xin hỏi ở đây có tuyển nhân viên bán thời gian không?”.

“Toàn thời gian cậu có làm hay không?”.

.....

“Xin chào, xin hỏi ở đây có tuyển nhân viên bán thời gian không?”.

“Gầy a, giao hàng tận nơi cậu đưa không?”.

“Có thể, xin hỏi thời gian như thế nào?”.

“Một ngày 8 giờ, tùy kêu tùy đến.”.

“Nhưng trường học cách nơi này quá xa đi.”

.....

“Xin chào, xin hỏi ở đây có tuyển nhân viên bán thời gian không?”.

“Cậu thành niên chưa?”.

“Ngạch, tôi năm nay 21.”.

“Thời gian buổi tối 11 giờ đến rạng sáng 4 giờ, cậu có làm hay không?”.

“Thời điểm này ký túc xá trường học đã đóng cửa, 8 giờ sáng hôm sau còn có giờ học mà.”.

.....

Thời tiết tháng 10 hơi lạnh, Vạn Gia Xuân xé tờ báo trong tay, sau đó ném vào thùng rác. Nói tìm gần một ngày, cũng không tìm được công việc thích hợp với mình. Lúc này, cậu mới biết được, thì ra muốn tìm một công việc không dễ dàng. “A.” Vạn Gia Xuân thở dài, đang buồn khổ trở về phải ăn nói thế nào với mẹ đây.

“Tránh ra, tránh ra.” Đột nhiên, một cánh tay đen thui đẩy cậu sang một bên.

Cậu quay đầu nhìn về phía người đẩy cậu, tóc hỗn độn, trên người còn có mùi khó ngửi, người nọ đang lục lọi thùng rác, lục hồi lâu, cuối cùng lấy ra vài cái chai, tiếp theo thả vào trong túi, sau đó lại cảm thấy mỹ mãn rồi đi, hình như muốn đi tìm thùng rác kế tiếp.

Vạn Gia Xuân ở bên cạnh hẩn lảng lảng nhìn, đợi sau khi người nọ rời đi, đầu óc bỗng nhiên linh quang toả sáng! Ân..... từ khóa có thể thu về rác rưởi, chai lọ, thu gom, bán kiếm tiền.

Cách tốt nha! Cậu sao lại không nghĩ đến chứ, đầu năm nay đầu năm nay, nhặt chai cũng có thể kiếm tiền! Cậu hoàn toàn có thể sử dụng thời gian sau khi giờ học nhặt chai lọ tích góp đặt trong túi xách, sau đó mà..... tiền trắng bóng lấp tức có thể tới tay, Vạn Gia Xuân khẽ cười.

Cứ như vậy vui vẻ quyết định, nhặt chai lọ cũng phải nhặt được ngang tiền học bổng!

Sân trường A đại, rạng sáng 5 giờ rưỡi.

“Phải đến trước khi dì làm vệ sinh quét tước sân trường, hành động!” Vạn Gia Xuân lưng túi sách, cầm trong tay túi to, vội vã chạy đến thùng rác bên cạnh đường trường, nhưng lúc thùng rác gần ngay trước mắt, lại đâm vào một thân ảnh, Vạn Gia Xuân lui mấy bước, mới vững lại.

“Tôi X, cậu..... cậu..... cậu làm gì a cậu?” Vạn Gia Xuân rống to, đem túi to nhét vào túi áo, sờ sờ cánh tay, đau. Thân thể người này là sắt thép hay sao a?!

Người trước mắt không chút biểu tình, trầm mặc không nói, chỉ là đứng lên lướt qua cậu tiếp tục chạy, trên mặt còn có mang một chút không hờn giận. Vạn Gia Xuân nhìn bóng dáng người nọ, chỉ thấy y mặc một bộ đồ thể thao, trên cổ còn khoắc khăn mặt.

“Sáng sớm chạy bộ giỏi lắm hừ, ngay cả xin lỗi cũng không biết nói, kháo!” Sáng sớm tâm tình tốt đều bị người này mặc danh kỳ diệu xuất hiện phá hủy, Vạn Gia Xuân bĩu môi, từ một túi áo khác lấy ra bao tay plastic, hướng thùng rác đảo đảo, các loại vỏ trái cây, giấy vụn, vẫn không hề có chai lọ, sao đúng lúc không có chứ! Vậy mà một cái cũng không có? Đây không khoa học a. Cậu hơi thất vọng, nhưng nghĩ lại, thùng rác trong trường học rất nhiều, cái này không có kế tiếp cũng sẽ có.

Nhưng thật sự là chai lọ có hay không..... chẳng qua tìm thời gian thật lâu cũng mới lục soát khoảng 5, 6 cái, trong lúc vô tình cậu phát hiện trong bãi cỏ cũng có một cái chai, phát hiện này thần kỳ hạng nhất, cho cậu biết thì ra không chỉ có thùng rác mới có chai lọ, chai lọ bất luận chỗ nào cũng có thể bỏ. Kết quả là cậu bắt đầu chuyển chiến trường sang bãi cỏ.

“Chỗ góc 20 độ, phát hiện mục tiêu!” Cậu hưng trí bừng bừng hướng tới bãi cỏ chỗ nhìn thấy chai nước khoáng, chính là nó! Theo quán tính đổ nước trong chai ra, bởi vì hưng phấn quá độ hoàn toàn không chú ý tới, chai nước này..... hình như mới được người uống qua hai ngụm, kết quả là khi Cố Vũ Ninh rửa mặt xong ra khỏi WC nhìn thấy chính là cảnh tượng chai nước mới vừa mua đang bị người đổ.

“Cậu đổ nước của tôi làm gì chứ?” Cố Vũ Ninh nghiêm mặt hỏi, khuôn mặt tuần tú góc cạnh rõ ràng bắt đầu nhú mày.

Vạn Gia Xuân vừa bị y nói như vậy lập tức hoảng sợ, động tác trên tay nháy mắt ngừng lại, trong lúc nhất thời không biết nên nói gì, xấu hổ đỏ mặt. Qua một lúc lâu sau, mới ngượng ngùng toát ra một câu: “Nga..... A..... Anh không phải hôm nay buổi sáng cái kia sao?” Ý đồ muốn đánh vỡ không khí xấu hổ giữa hai người, Vạn Gia Xuân chột dạ cúi đầu, người nọ sẽ không nghĩ mình là cố ý đi?

“Bạn học, cậu đổ nước của tôi làm gì a?”.

“Tôi..... Tôi chỉ tưởng rằng nước này không ai uống mà.”

“Cậu là đang nói tôi không phải người sao?”.

“Tôi không phải có ý này. A. Tôi cho rằng cái chai này không ai cần.”.

Cố Vũ Ninh nhìn cậu một cái, cùng với túi to trong tay cậu, phát hiện có mấy cái chai ở bên trong, lập tức hiểu được mục đích người này đổ nước của y.

“Cậu nhặt chai làm gì?” y nhìn Vạn Gia Xuân thuận miệng hỏi, hỏi xong sau lại bắt đầu buồn bực, y cũng không phải thích xen vào việc của người khác.

Vạn Gia Xuân nhếch môi cười cười: “Tôi muốn kiếm tiền.”

Kiếm tiền? Phải dựa vào nhặt chai? Cố Vũ Ninh mĩa mai liếc cậu một cái, biểu tình kia giống như là đang nói “Cậu thích nói đùa à, đồ ngốc” đang chuẩn bị rời đi, Vạn Gia Xuân vọt tới trước mặt y, tự đứng ra nói: “nước của anh tôi bồi thường cho anh.”

“Không cần.”

“Không được, chuyện này là tôi không đúng, tôi không nên không nhìn rõ ràng.” Chai nước kia hình như người này mới uống qua một hai ngụm, không bồi thường có chút áy náy.

“Không cần.” Cố Vũ Ninh đi về phía siêu thị, không hề để ý tới Vạn Gia Xuân đi theo phía sau, nhưng thời điểm đang muốn trả tiền, một bàn tay nhanh hơn y đưa đến trước bàn cô thu ngân. Cố Vũ Ninh thần nhiên nhìn cậu một cái, tên cố chấp. Cố Vũ Ninh ban nãy vẫn không chú ý, người thanh niên trước mắt này, mi thanh mục tú, nhưng lại mang bộ dáng hơi ngốc, nhìn cũng không giống người có hoàn cảnh gia đình quá kém, không biết vì sao cậu ta phải nhặt chai, chẳng lẽ là chê thời gian qua quá buồn chán sao?

Sau khi vén màn đi ra, Vạn Gia Xuân đi ở phía sau Cố Vũ Ninh lập tức hồi hận! Sờ sờ bóp da màu đen, nghĩ nhặt một cái chai cũng mới kiếm 5 phân tiền, hiện tại mua một chai nước đã tiêu hai đồng! Đang nhìn thành quả ngày hôm nay, nhiều lắm cũng có thể kiếm 3, 4 hào (đơn vị tiền tệ của Trung Quốc: Một đồng bằng mười hào. Một hào lại bằng mười phân). Vạn Gia Xuân khó chịu, này còn chưa kiếm được tiền mà, ngược lại lỗ vốn. Thực không nên tỏ ra anh hùng nhất thời, giả bộ ông chủ xa hoa, tuy nói đàn ông cũng không thể quá keo kiệt, nhưng đối với một người xa lạ, dù sao cũng sẽ không gặp lần thứ hai, cậu giả bộ cho ai xem đây! Đủ loại hồi hận, đủ loại sụp đổ! Vạn Gia Xuân ôm đầu hồi hận.

Cố Vũ Ninh đi phía trước ở cậu đột nhiên quay đầu nhìn thoáng qua, phát hiện mặt tên kia trong nháy mắt thay đổi rất nhiều biểu tình, vừa là hồi hận vừa là tự trách..... Cảm giác, người này dường như còn rất thú vị.

2. Chương 2: Nhặt Chai Lại Không Hề Phạm Pháp

Edit: Sam Leo

Như mọi khi đem chai nhặt được ném vào trong rương ở ban công, Vạn Gia Xuân tính sơ sơ, thật ít, quả nhiên thành công là cần phải gom góp từng bước một mà được, nhưng dựa theo tiến độ thu thập này, cậu phải năm nào tháng nào có thể kiếm được số tiền cỡ tiền học bổng a? Vạn Gia Xuân thở dài, trở về phòng ngủ.

“Bảy giờ rồi, bảy giờ rồi, bọn mày, đi học chưa?” Vạn Gia Xuân ngẩng đầu nhìn mắt còn đang say ngủ của nhóm bạn cùng phòng, không khỏi nhử nhử mày, bọn họ hình như không hề có ý muốn tỉnh lại, nhìn không được hô to một tiếng: “Đến muộn!!!!”.

Bạn cùng phòng Vương Cửu lúc này mới kéo chăn ra, lộ ra nửa cái đầu, còn buồn ngủ, không hoảng hốt không vội vàng, miễn cưỡng nói: “Nga..... Là Xuân Xuân a, sớm, nếu điểm danh giúp trả lời nga, cảm ơn.” Dứt lời, thò tay kéo chăn lên.

“Lại trốn học?!” Vạn Gia Xuân đối Vương Cửu tỏ vẻ không nói gì, từ khai giảng đến bây giờ thằng này sẽ không đi học trước 8 giờ.

Wang Cửu từ trong ổ chăn truyền ra một câu: “Tối hôm qua tham gia bang chiến, 3 giờ mới ngủ, thật mệt mỏi.”

Vạn Gia Xuân liếc ổ chăn phồng lên bao bọc hẩn một cái, ổ chăn là phần mộ của tuổi trẻ, lời này ai nói chứ? Có thời gian nên dạy bảo tốt cái thằng này. Chuyển chiến trường sang bạn cùng phòng kế tiếp, còn chưa mở miệng, Từ Hiểu Vũ đồng dạng truyền đến thanh âm biếng nhác. “Xuân Xuân, giữa trưa giúp tao mang cơm trở về, cảm ơn.”

Thằng Hiểu Vũ này, cái thằng này càng tốt hơn, là tính ngủ thẳng đến trưa sao?

Chu Hải từ ổ chăn trung đi ra, ngồi thẳng thân thể đối diện Vạn Gia Xuân, Vạn Gia Xuân tưởng rằng hẩn thức dậy rồi, đang muốn mở miệng khen, không nghĩ tới hẩn lại nói: “Xuân Xuân, tiết học mười giờ giúp tao chiếm chỗ ngồi, tao ngủ một chút thì đi.” Dứt lời, Chu Hải lại theo quán tính ngã xuống.

Ngủ một chút? Chỉ sợ lại không tỉnh lại nữa đi. Vạn Gia Xuân không nói gì đỡ trán. “A Hải, mày cũng đừng giống lần trước như vậy, giúp mày chiếm chỗ mày lại không đến a.”

“A, nga. Lần này nhất định đi, nhất định đi, thật buồn ngủ.”

Không lâu trước kia Vạn Gia Xuân cũng giống nhóm bạn cùng phòng, mỗi ngày ngủ thẳng đến trưa, mua ngoài giao hàng tận nơi là cần thiết, mở máy tính là hoạt động quen thuộc, mỗi ngày login chơi vòng du, ngày qua ngày, bốn người trong phòng ngủ đã ước định thành lệ: tiết 8 giờ chưa bao giờ đi, tiết 10 giờ tỉnh ngủ mới đi, buổi chiều khóa hai giờ, nhất định không đi, khóa 4 giờ nếu giảng viên điểm danh mới đi.

Nhưng, từ khi Vạn Gia Xuân hạ quyết tâm phải bắt đầu tự lực cánh sinh, cậu bèn ngủ sớm dậy sớm nhất chai tuy rằng thu hoạch không nhiều lắm. Đến phòng học cộng đồng, may mắn giảng viên còn chưa đến, tùy tiện tìm vị trí gần cuối, thuận tiện nằm úp sắp ngủ bù. Không biết qua bao lâu, khi cậu tỉnh lại phòng học to như vậy chỉ còn sót lại ít ỏi mấy người, hình như đều là đến tự học, thì ra đã tan học rồi a. Cậu theo thói quen xoa xoa miệng, mơ mơ màng màng nhìn phía trước, đột nhiên ánh mắt sáng lên, vậy mà ở lớp học phát hiện vật mục tiêu! Cậu nhìn quanh bốn phía, tốt lắm, những người khác đều không chú ý tới cậu. cậu nhanh chân nhanh tay đi đến chỗ ngồi mấy dãy trước, đem chai chai lọ lọ trên bàn ôm vào trong ngực, thật sự là đi mòn gót sắt tìm chẳng thấy, được toàn bộ không uống công sức! Một cái, hai cái, ba cái, bốn, năm cái, vô cùng thỏa mãn. Nhưng, hình như có đạo ánh mắt mãnh liệt đang nhìn chằm chằm bản thân, không biết sao vừa rồi bạn học còn đang chăm chú tự học thế nhưng toàn bộ hướng ánh mắt trên người cậu, khiến cho Vạn Gia Xuân hơi xấu hổ, xem rắm a, không phải là nhặt vài cái cái chai sao? Cũng không phải làm việc gì trái luật phạm pháp.

Chẳng qua là, trong đó một người..... nhìn hơi quen mắt, đây chẳng phải là chàng trai chạy bộ ngày đó hại cậu lỗ tiền sao! Sao y cũng ở nơi này? Vạn Gia Xuân ôm cái chai đi lên cầu thang, lúc đi ngang qua y, thuận miệng chào hỏi: “Ngạch, này.”

Cố Vũ Ninh vẻ mặt mang chút nghiến ngấm nhìn thẳng cậu, từ lúc Vạn Gia Xuân vừa đứng dậy Cố Vũ Ninh đã chú ý tới cậu, thẳng nhóc trước mắt này giống làm kẻ trộm, nhặt cái chai tựa như nhặt được vàng bạc châu báu, còn liều mạng ôm vào trong lòng, dường như rất sợ bị người cướp đi. Biểu tình này thực thú vị. Cố Vũ Ninh vừa rồi vẫn nhìn cậu, khó hiểu không chuyển tầm mắt, đột nhiên toát ra một câu: “Nhặt chai sao?”

Nhặt chai? Giọng điệu này sao nghe rất khó chịu mà, tuy cậu vốn chính là đang nhặt chai. Vạn Gia Xuân lắc đầu, nhỏ giọng nói: “Ngạch, tôi thật ra là đang giúp đỡ vệ sinh chia sẻ công việc, đầu năm nay người không tổ chức nhiều lắm, tại sao thích ném rác bừa bãi như vậy chứ, thật sự là vô sỉ hử.” Cậu chột dạ quay đầu liếc nhìn Cố Vũ Ninh một cái, chạy nhanh về chỗ ngồi, nhét cái chai vào túi sách, sau đó cũng không quay đầu lại rời đi.

Cố Vũ Ninh nhìn ghi chép trên bảng đen, thì ra cậu cũng là học kiến trúc a.

Buổi trưa.

Vạn Gia Xuân mang theo mấy cặp ***g cơm trở lại ký túc xá, mới mở cửa ra, một mùi hương chua chua thối thối kéo tới, còn thiếu chút chưa hun chết người. Cúi đầu vượt qua mấy đôi giày đặt lung tung, lướt qua mấy đôi tất thối N ngày không giặt, đi đến bên bàn do dự đến tột cùng có nên đặt cơm xuống hay không, bởi vì trên bàn bên cạnh của Từ Hiểu Vũ trái táo chín thối đã thối đến chảy ra chất lỏng khó hiểu, Vạn Gia Xuân nhìn bạn cùng phòng mắt đang chuyên tâm chơi vòng du, quấy rầy không tốt, rất muốn giúp hẩn ném trái táo xuống, nhưng thùng rác ban công sớm đầy đến không thể đầy hơn, Vạn Gia Xuân nhớ là hôm trước cậu mới đổ rác, đây là nhà giúp người chế tạo rác sao!

“Hiểu Vũ, cơm của mày.”

“Đã biết.” Từ Hiểu Vũ ánh mắt vẫn không rời máy tính, ngón tay không ngừng đánh bàn phím. “A Hải, mở công năng phụ trợ, giúp tao thêm máu, nhanh, tôi sắp không được.”

Chu Hải ngồi ở đối diện Từ Hiểu Vũ hô to tiếng: “Mày kéo dài trước, tao ở đây ra không ra được.”

“Kháo, đã chết.” Từ Hiểu Vũ mắng câu thô tục, lúc này mới dời tầm mắt sang Vạn Gia Xuân, hơi kinh ngạc. “Xuân Xuân, mày trở về lúc nào?”

Vạn Gia Xuân khỏe miệng rút một chút, hóa ra người này vừa rồi là đang nói chuyện cùng quý sao? Vạn Gia Xuân không để ý tới hắn, chuyển ghế đến ban công, đem thu hoạch ngoài ý muốn hôm nay ném vào trong rương, lúc này mới vào nhà lấy cơm ra ban công ngồi ăn, mùi vị bên trong thật là làm người ta khó có thể nuốt trôi.

Vừa nuốt thức ăn vừa nhìn chằm chằm “thành quả vất vả” mấy ngày này, tức là đồng chai chai lọ lọ, vô cùng thỏa mãn!

Đến buổi tối, Vạn Gia Xuân mở trang web máy tính, tiến vào “Dạ du giang hồ”. Nói vớ vẩn này đưa ra thị trường khoảng hơn bốn năm, nhận được yêu thích của hơn N con cú đêm, nhân viên văn phòng. Tiền thưởng bằng nhiệm vụ Trong trò chơi này chỉ có qua sau 19 giờ mới khởi động, ngoài ra, hình thức cảnh tượng ban đêm một khi mở ra, từng khu vực hoạt động sẽ tăng thêm rất nhiều NPC, ví dụ bán vũ khí, đồ trang bị, dược liệu vân vân. Trong cảnh tượng trò chơi ban đêm còn có thể ngẫu nhiên tặng cho người chơi một ít vật liệu chế tạo thuốc, hoặc là một ít vũ khí không đợi, đều là ở cảnh tượng ban ngày hưởng thụ không được. Vạn Gia Xuân mở ra tài khoản của mình, một tài khoản nữ. Lúc trước chẳng qua vừa ý chức năng phụ trợ này của tài khoản nữ, có thể ở trong chiến đấu không chịu hạn chế thêm máu cho bản thân cùng đội hữu, chỗ không đủ của tài khoản nữ này chính là sức chiến đấu nhược bại, không có trang bị hộ thể cao cấp, thực dễ dàng chết ở trong trò chơi.

Vạn Gia Xuân ngoài ý muốn phát hiện ông xã ở trò chơi của cậu “Long Ngâm thiên hạ” vậy mà cũng đã ở trên tuyến, bèn điểm điểm mặt tán gẫu, gửi qua một tin tức. “Đã lâu không thấy.”

“Có chút việc.”

Bởi vì tài khoản nữ “Mùa xuân của Xuân Xuân” của cậu trang bị rất cao cấp mua không nổi, làm nhiệm vụ lúc nào cũng tập hợp những tài liệu không đồng đều, cậu đành phải xem xét “Cao phú soái” trong trò chơi, chính là người chơi đứng top mười tương ứng trong bảng hiệp nghĩa Phong Vân, người chơi đó đều là có sẵn sức mạnh kinh tế nhất định, kim tệ trò chơi nhiều, cấp bậc bản thân cao, giá trị danh vọng giang hồ cao, một thân trang bị càn cực phẩm, mặt khác, tên người chơi đứng top mười ở bảng Phong Vân liên tục trên ba tháng, ở khoản trò chơi giai đoạn trước hệ thống còn có thể ngẫu nhiên tặng huyền thú chức năng khác biệt, huyền thú có thể giúp nhân vật trong trò chơi khi chiến đấu tự động khôi phục giá trị sinh mệnh [mỗi lần chiến đấu giới hạn sử dụng kỹ năng đó một lần], nâng cao lực công kích vân vân. Vạn Gia Xuân đối “Long Ngâm thiên hạ” [tài khoản vốn tương ứng ở hàng thứ tư trong bảng Phong Vân] thêm nhỏ dãi đã lâu, trong một lần cơ hội ngẫu nhiên, cậu phát hiện Long Ngâm ở [kênh thể giới] tìm người cùng nhau làm một nhiệm vụ vợ chồng. Vạn Gia Xuân tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội tốt này, khoe khoang đủ loại cưới mình sẽ được những ưu đãi nào, bởi vì trước đó ở trang web trò chơi từng thu thập những tư liệu cần có của Long Ngâm, trong đó còn có Cánh Chim Huyền Băng. Bởi vậy, cậu lợi dụng tư liệu quý báu nhất trên tay Cánh Chim Huyền Băng làm của hồi môn, không biện pháp, đây là vì lợi ích đáng kể. Quả thực, Long Ngâm không từ chối mình, hai người đến Đào Hoa Đảo trong trò chơi thành thân, sau đó, “Mùa xuân của Xuân Xuân” rời khỏi bang phái “Du thạch bang” của mình, gia nhập “Ngạo hải bang” của Long Ngâm, có thể nói là xuất giá tòng phu thôi. Ngay từ đầu Vạn Gia Xuân còn hơi lo lắng Long Ngâm khi làm xong nhiệm vụ vợ chồng kia sẽ ném bản thân, may mắn y không có, ba tháng sau Long Ngâm lại nhận được một con huyền thú, y rất hào phóng tặng cho “Mùa xuân của Xuân Xuân”, Vạn Gia Xuân thế này mới an tâm, cuối cùng nhận được chút hồi báo rồi.

“Em cũng vậy.”

“Nga? Đã bận việc gì thế?”

“..... Ngạch, nhạt chai.”

“Nhạt chai?”

“Đúng vậy.”

“Xuân Xuân, bây giờ có thời gian hay không?”

“Có, làm sao vậy?”

“Tổ đội đi Nguyên Kính Cung.”

“Được.”

Người chơi cấp bậc cần hơn cấp 50 mới có thể tiến vào Nguyên Kính Cung, BOSS trong cung mỗi ngày đều thay đổi, vì thế vật phẩm đạo cụ rơi ở trang web đều có thể công bố trước tiên. “Dạ du giang hồ” phát triển đến nay, chưa close beta cấp bậc nhân vật trò chơi (ko hiểu nên edit bừa), lấy người chơi cao cấp bậc nhất trên bảng hiệp nghĩa hiện tại làm tiêu chuẩn, người chơi bình thường sau khi lên cấp 50 muốn tiếp tục thăng cấp thực khó khăn, có vài người một tháng mới thăng một hai cấp cũng là chuyện bình thường. “Mùa xuân của Xuân Xuân ” dừng lại ở 50 cấp đã gần hai tháng, đương nhiên này cùng từ khi cậu đầu nhập hàng ngũ nhật chai, mỗi ngày ngủ sớm dậy sớm thoát không được liên quan, Vạn Gia Xuân nhìn cấp bậc vị hôn phu của mình, cấp 100 em gái y, thiết tình hâm mộ không thôi, phỏng chừng người này càng khó thăng cấp hơn cậu. Vừa đối với Long Ngâm đủ loại hâm mộ ghen ghét đố kỵ, vừa di chuyển chuột, đánh bàn phím gia nhập đoàn đội chiến đấu đánh BOSS. Long Ngâm phụ trách chỉ huy, bọn họ thì đánh trợ thủ, toàn bộ hành trình thao tác tiếp theo cũng không phải rất khó. Đợi sau khi chiến đấu kết thúc, Vạn Gia Xuân nhìn thời gian, lập tức mặt tái mét gấu Long Ngâm. “Oa, đã 1 giờ, em đi ngủ trước, ngày mai còn phải thức sớm.”

“Bà xã ngủ ngon.”

“Ngạch, .”

3. Chương 3: Mối Nguỵ Của Vương Lâu

Edit: SamLeo

Bởi vì tối hôm qua ngủ trễ, buổi sáng tự nhiên dậy không nổi, hơn nữa thời tiết dần dần hơi lạnh, ố chần ầm áp làm cho người ta lưu luyến, Vạn Gia Xuân lại nằm ỳ trên giường lần nữa không dậy nổi, tắt đồng hồ báo thức, ngủ tiếp. Tối trưa mới rời giường, mắt nhìn ghi chép trên di động, hôm nay như trước phải đi nhật chai, nhưng giờ này, chai lọ có thể đều bị thím làm vệ sinh thu đi mất rồi?

“Quả nhiên, đi dạo cả buổi một cọng lông cũng không thấy, thím làm vệ sinh cũng hơi quá cần cù rồi đi.” Vạn Gia Xuân lang thang lung tung vô mục đích ở sân trường.

Ngay lúc cậu cảm thấy hơi mất mát, một chai nước khoáng bị người ta giẫm dẹp cứ như vậy không che đậy xuất hiện trước mắt cậu, này..... Này chẳng lẽ là cá lọt lưới, cơ hội không thể bỏ qua, bỏ qua cơ hội sẽ không đến lại nữa a, cái chai này nhất định là của mình! Vạn Gia Xuân tiến nhanh bước chân, lúc khom người đưa tay muốn lấy, một bàn tay nhanh hơn cầm cái chai trước cậu. Vạn Gia Xuân cứ như vậy trở mắt nhìn theo cái chai vượt khỏi tay cậu, tức giận công tâm.

“Đây là con trước phát hiện!” Cậu vội vã kêu.

“Đây là tôi lấy được trước.” Thím làm vệ sinh cũng không cam chịu yếu thế, ngẩng mặt dùng tiếng địa phương nói với cậu.

“Thím tại sao giành cái chai của con.”

“Cậu nói một chàng trai, giành cái chai với tôi, tính quái gì là đàn ông chứ.”

“Thím..... Quả thực không thể nói lý.” Vạn Gia Xuân cứ như vậy trở mắt nhìn thím làm vệ sinh đem cái chai bỏ vào cái túi to của bà, cậu nghiêng người vươn đầu liếc mắt một cái, một cái túi to đầy chai lọ. Những cái chai này..... vốn nên đều là của mình mới đúng! Vạn Gia Xuân oán hận nghĩ.

Thím làm vệ sinh không hề quan tâm cậu, xoay người bước đi, bước chân vẫn rất nhanh, Vạn Gia Xuân đi theo phía sau bà, tính toán trước lần sau lại xuất hiện cái chai, hừ hừ tốc độ của cậu nhất định phải nhanh hơn bà. Tuy giành chai với một người phụ nữ thật sự chẳng vinh quang gì, nhưng cái chai ở trước mặt, sĩ diện không làm cơm ăn được.

“Phanh —” Bởi vì cậu vẫn tỉ mỉ chú ý thím làm vệ sinh trước mắt, cũng không nhìn đường thế nào, không cẩn thận đã đụng vào người ta.

“Xuy.” Lần này là Cố Vũ Ninh bị Vạn Gia Xuân đụng vào bên hông sâu kín nhìn cậu một cái, sao lại bị đụng rồi?

Vạn Gia Xuân giương mắt, lại là y! Đây thật đúng là duyên phận mà. “A, là anh a, thật trùng hợp, xin lỗi.” Dứt lời, phát hiện trên đất rất nhiều thẻ trò chơi, trên mặt in logo “Dạ du giang hồ”, ngay góc biểu hiện giá trị số tiền nạp là 200 đồng, khoe miệng Vạn Gia Xuân hơi run rẩy, bình thường cậu cũng chỉ mua thẻ 20 hào. “Của anh sao?” Vốn là ở trên đất thì tốt nhất.

“Àn.” Cố Vũ Ninh tiếp nhận thẻ Vạn Gia Xuân đưa, nhìn vẻ mặt Vạn Gia Xuân không muốn chậm chạp đưa thẻ qua, vẻ mặt rồi rầm, lại còn miễn cưỡng bản thân lộ ra nụ cười cứng ngắc, Cố Vũ Ninh không nhận được khoe miệng hơi hơi gợn lên.

“Thật đúng lúc, anh cũng đang chơi trò chơi này à.”

“Cậu cũng?”

“Àn, trường học chúng ta hình như còn có rất nhiều người chơi trò chơi này.” Hơn nữa cậu, hai bạn cùng phòng cậu, còn có xung quanh ký túc xá Àn, còn có..... sao vừa nghĩ thật đúng là có rất nhiều người chơi.

“Nga.”

Lúc Vạn Gia Xuân lấy lại tinh thần, phát hiện thím làm vệ sinh cũng đi thật xa rồi, lập tức bắt đầu ảo não. “Không thèm nghe anh nói nữa, tôi còn phải nhặt chai.” Dứt lời, vội vàng vàng rời đi.

Nhặt chai? Lại là nhặt chai? Cố Vũ Ninh lộ ra vẻ mặt ý vị sâu xa, hai mắt đen nhánh thâm thúy nhìn chằm chằm bóng dáng Vạn Gia Xuân, đây chẳng lẽ chính là một loại trùng hợp sao? Đầu năm nay có vẻ người trẻ tuổi nhặt chai không nhiều lắm, “Mùa xuân của Xuân Xuân” trong trò chơi tối qua cũng có nhắc tới chai lọ, nhưng đây là một tài khoản nữ..... tài khoản nữ? người trước mắt này có khả năng sẽ dùng tài khoản nữ sao? Trong đầu đột nhiên tái hiện chuyện người nọ gương mặt tuấn tú sạch sẽ, nhưng lại cùng thím làm vệ sinh giành giật cái chai, có chút buồn cười.

“Ha ha.” Mới nghĩ đến hình ảnh vừa rồi, Cố Vũ Ninh thản nhiên mỉm cười, quả nhiên là một người thú vị mà.

Lại đi dạo sân trường một ngày, cũng vắn vện lấy được không đến 4 chai, Vạn Gia Xuân sau khi trở lại ký túc xá xoa xoa chân, nhìn toàn bộ đồng chai lọ đặt ở ban công, sắp đầy thùng giấy rồi, thật tốt!

“Xuân Xuân, mau, mở máy tính đi.”

“Sao vậy?”

“Tổ đội đánh BOSS a.”

“Lại nữa? Không muốn, tao muốn ngủ sớm.”

“Nhanh lên a, còn thiếu một người.”

“Mày tìm ký túc xá trưởng đi.” ký túc xá trưởng của phòng ngủ Vạn Gia Xuân là một người ngày ngày ngủ đến trời đất mù mịt, tỉnh lại mở ngay máy tính, có thể một hai tuần không ra cửa, chỉ dựa vào nhờ vả bạn cùng phòng và dùng thức ăn giao tận nơi, đồng chí Vương Lâu.

“Tao cùng nó không có cách nào phối hợp.”

“Vậy mày tìm A Hải đi.”

“A Hải cấp bậc rất thấp.”

Chu Hải ở một bên nghe được những lời này, lập tức quay đầu cả giận nói: “Từ Hiếu Võ, mày nói cái gì chứ.”

“Ngạch, không có gì.”

“Có gan lại đây PK cùng tao a.”

“Bây giờ không có thời gian.”.

“Nói nhảm không cần nhiều lời, là đàn ông cứ tới đây PK.”.

Vạn Gia Xuân thừa dịp hai người bọn họ khắc khẩu, đi vào phòng tắm tắm, khi cậu đi ra, thấy vẻ mặt Từ Hiểu Vô đặc ý, mà Chu Hải ủ rũ ngồi trước máy tính, còn nói mấy câu thô tục, kết quả PK rõ ràng. Vạn Gia Xuân sau khi làm xong việc vặt vãnh, theo thói quen tính mở “Dạ du giang hồ”, chuẩn bị nhận mấy nhiệm vụ chơi.

“Đang làm gì?” Long Ngâm gửi tin tức qua.

“Ngạch, giúp thím Vương tìm gà.”.

“Sao không phải giúp thím Vương tìm chai.”.

Vừa nói đến chai, Vạn Gia Xuân sẽ bực bội, chiều hôm nay cùng thím làm vệ sinh giành giật chai kết thúc hoàn toàn thất bại, chính cái gọi là gừng càng già càng cay, cho dù là cái chai trong tay, thím làm vệ sinh vẫn có biện pháp giật đi, thế có thể không tức giận sao. “Hôm nay đủ xui xẻo rồi, không phải nhặt chai thôi sao, thím làm vệ sinh vậy mà còn muốn giành với em!”.

“Ngạch, bà ấy sao có thể giành với em, là em giành của bà mới đúng.”.

“Lời này của anh sẽ không phúc hậu. Cái chai bày ra ở đó, cũng không phải đánh dấu ký hiệu chỉ có bà ấy mới có thể lấy, sao em giành của bà ấy chứ.”.

“Được, được, được, không phải em, không chỉ là cái chai sao.”.

“Không nên xem thường cái chai, một cái chai 5 xu, hai cái chai 1 hào, 20 cái chai 1 đồng!”.

Nhìn thấy những lời này, Cố Vũ Ninh trước máy tính đang uống Coca, thiếu chút nữa đã phun ra, y mới biết được hóa ra một cái chai bị vứt bỏ vẫn có “giá trị” a. “Anh mới biết nha, thì ra cái chai còn có thể đáng giá như vậy……”.

“Hừ hừ, mở rộng kiến thức rồi chứ.”.

Cố Vũ Ninh nhìn chằm chằm màn hình hồi lâu, mới chậm rãi viết: “Đúng rồi, anh có một vấn đề muốn hỏi em.”.

“Àn, anh nói.”.

“Trong cuộc sống hiện thực, em là nam hay nữ thế?”.

Em là…… Vạn Gia Xuân đang muốn trả lời, lại nhìn thấy nhân vật trò chơi thoáng cái ngừng di chuyển, vậy mà…… Vậy mà rớt mạng rồi! Thời khắc mấu chốt sao có thể rớt mạng a. Chắc là phí internet tháng này lại chưa đóng, không kịp trả lời, Long Ngâm sẽ không nghĩ rằng mình là gay chứ??

Nhưng nghĩ lại chuyện này cũng không có gì đáng lo, dù sao ở trong cuộc sống hiện thực anh không biết tôi không biết anh, gặp nhau cũng không sợ xấu hổ. Vạn Gia Xuân quyết định sớm rửa mặt đi ngủ, ngày mai tiếp tục nhặt chai, thuận tiện đến khu Tây nộp phí internet, từ chỗ Vạn Gia Xuân ở khu Đông chuyển đến khu Tây, này có thể vượt qua nửa sân trường, đi về không đến một giờ. Mạng của trường đúng là phiền toái, nếu dùng mạng viễn thông, dưới từng khu ký túc xá đều có điểm nộp tiền. Trong phòng ngủ chỉ có một mình cậu cố định sử dụng mạng của trường, không quan hệ tốc độ mạng, đơn giản là mạng của trường rẻ hơn mạng viễn thông!

Hôm sau, trời còn chưa sáng Vạn Gia Xuân đã rời phòng, lúc ra cửa mắt phải liên tục nháy không ngừng, tuy cậu không mê tín, nhưng vẫn lờ mờ cảm thấy có chút…… Không rõ. Chẳng lẽ hôm nay đã định trước không thu hoạch được gì? Vạn Gia Xuân lắc đầu, có lẽ là bản thân nghĩ quá nhiều.

Nói về một ngày này, bạn cùng phòng của Vạn Gia Xuân vẫn như mọi khi ủ ở trong ổ chăn, chuẩn bị làm ổ đến giữa trưa kêu thức ăn bên ngoài, tiết kiệm bữa sáng. Nhưng ……

“Đồ…… Đồ……”.

“Àn, di động ai vang a, mau tắt đi, con mẹ nó, ồn ào cha mày ngủ.”.

“Đô..... Đô.....”.

“Kháo, sao còn chưa tắt, trực tiếp quảng nó đi.”

“Đô..... Đô.....”.

“A, hình như là của tao.”

Vương Lâu từ trong ổ chăn vươn một bàn tay cầm di động áp lên tai. “Uy, ai a?”.

“Tiểu Lâu a, là mẹ, mẹ con đây.”

“Mẹ mày? Kháo, mẹ mày, mày là ai a?” Vương Lâu mơ mơ màng màng nói.

“Thằng hư hỏng, mày nói gì chứ, tao là mẹ mày đây!”.

“Ma, gì? Mẹ!!!!” Vương Lâu bị mẹ hấn dọa sợ, lập tức kéo căng thân thể, thông thường mẹ hấn gọi đều chưa từng có chuyện tốt, Vương Lâu thật cẩn thận hỏi: “Mẹ, khụ khụ, mẹ ơi, có việc sao?”.

“Tiểu Lâu, mẹ thật sự là rất nhớ con, nga đúng rồi, mẹ hiện tại xuống xe lửa, làm sao đi đến trường học các con nha?”.

“Cái gì? Mẹ, mẹ muốn tới trường học bọn con sao???” Vương Lâu buồn rười rượi, mẹ muốn làm cái gì a?

“Sao? Con không hoan nghênh sao?” đầu kia điện thoại mẹ Vương nhịu mày, trong giọng nói có chứa tí tí tức giận.

“Con không phải ý đó. Mẹ, mẹ đừng đến đây, phiền hà lắm, con dẫn mẹ đi dạo nội thành nha.”

“Không cần, mẹ muốn đến thăm phòng ngủ của con, mẹ muốn xem chỗ con mẹ ở như thế nào..... Được rồi, không nói, mẹ bây giờ phải đón xe rồi.” giọng điệu mẹ Vương kiên định khiến Vương Lâu đánh cái rùng mình.

Sợ chính là những lời này, mẹ Vương có tính khiết phích nghiêm trọng, Vương Lâu còn nhớ mang máng trước lễ mừng năm mới trong nhà tổng vệ sinh, hấn phụ trách rửa sạch WC, Vương Lâu làm việc luôn thích ăn bớt ăn xén, có người làm bộ dáng, lúc không ai kiểm tra chơi di động xoát xoát Weibo, kết quả lúc mẹ Vương kiểm tra cuối cùng tức giận, thiếu chút nữa buộc hấn uống hết nước bồn cầu, may mắn bà nội Vương thương xót hấn kịp thời ngăn cản. Còn nhớ rõ mẹ Vương lúc ấy xách lỗ tai hấn, một lần một lần nói với hấn Seiko Noda của Nhật Bản lúc trước là quét dọn WC như thế nào, bà ta còn từng nhiều lần uống qua nước trong bồn cầu mà bản thân rửa...Về chuyện xưa này, Vương Lâu nghe đến lỗ tai nổi kén, móc móc ráy tai, sau đó cũng đã quên rồi.

Nhưng hôm nay không giống, mẹ nếu nhìn thấy ký túc xá hấn dơ bẩn lộn xộn thành như vậy, không đem hấn lột sạch treo trước cổng ký túc xá mặc cho người ta xem mới là lạ, còn thuận tiện dán một tờ giấy lên cơ thể trần truồng của hấn “Nỗi nhục của nhà họ Vương chúng tôi” gì gì đó, nghĩ đến đây, Vương Lâu rớt cục ý thức được mỗi ngày sắp đến!

4. Chương 4: Thách Đấu Quyết Chiến Sinh Tử

Edit: SamLeo

Còn có không đến một tiếng rưỡi, Vương Cửu lập tức xuống giường, không có thời gian đánh răng rửa mặt, trước chạy tới ban công xách thùng vào bên trong, đem quần áo bẩn bên giường, đầu giường, trên bàn, ghế ném vào trong thùng, sau đó nhặt tất thối rải rác khắp nơi, tất cả đều ném vào trong thùng, OK! Mở cửa ký túc xá, nhanh như gió chạy đến phòng giặt quần áo tự động ở mỗi tầng lầu, dùng hai máy giặt mới giải quyết hết đồng quần áo bẩn này. Lại chạy về ký túc xá, bởi vì tiếng động rời đi của hấn vừa rồi quá lớn, Chu Hải cùng Từ Hiểu Vũ cũng tỉnh, nhưng không xuống giường, như trước làm ổ ở trên giường, thấy hấn trở về, Từ Hiểu Vũ thanh thoi hỏi: “Sao thế?”.

“Bọn mày..... bọn mày đừng xuống, ở trên giường đợi.”

Chu Hải buồn bực, khó hiểu hỏi: “Xá trưởng, làm sao vậy?”

“Mẹ tao sắp tới, ai, không có thời gian giải thích cho bọn mày, bọn mày nằm đó trước đi.”

Vương Cửu cam chịu số phận bắt đầu dọn dẹp vệ sinh ký túc xá, sau đó quét dọn sàn nhà, dùng cây lau nhà lau một lần, không đủ! Lại lau sạch một lần, còn chưa đủ, cuối cùng dùng giẻ lau lau sạch một lần, miễn cưỡng đạt tiêu chuẩn! Thật sự là hận không thể lau một lớp dầu sáng choang sáng choang cho sàn nhà a. Sau khi giải quyết sàn nhà lại là WC, làm khoảng 20 phút, vẫn còn mùi, bắt đắc dĩ hẳn chỉ có thể lấy ra nước hoa CK quý giá nhất nhất nhất của mình, CK a CK a, hôm nay mày cứ đảm đương nước hoa làm tươi mát không khí WC đi. “Tao xịt – tao xịt – tao xịt xịt.”

Lại ngửi ngửi a, khá vừa thoith vừa thơm a, có thể xông chết người, phần WC miễn cưỡng đạt tiêu chuẩn! Kế tiếp chính là.....

“Ban công chỉ có thể dùng lộn xộn hình dung.” Vương Cửu liếc nhìn một lần, tầm mắt dừng lại ở trên một đồng chai chai lọ lọ, những chai lọ này khi nào nhiều đến như vậy? “Xuy xuy, cá lọt lưới a!” Bị mẹ nhìn thấy còn tưởng ký túc xá bọn họ là trạm thu gom rác đây. Vương Cửu từ bên trong lấy ra cái túi rác dung lượng siêu lớn, đem toàn bộ rác cùng với chai lọ này ném vào, sau khi tất cả chuẩn bị đầu vào đó, khiêng túi rác lên vai, lại như gió lốc rời đi.

Chu Hải hí hóp mắt hỏi: “Nói, vừa rồi..... Xá trưởng cầm cái gì đi ra ngoài thế?”

“Không biết a, ai, vậy, mặc kệ nó, dù sao cũng đừng là đảm bảo bối của Xuân Xuân thì được.”

“Đảm bảo bối của Xuân Xuân là gì thế?”

“Thì mấy cái chai lọ của nó đó.”

Rất nhanh, Vương Cửu đã vọt vào, kêu lớn: “Các anh em, chạy nhanh xuống giường a! mẹ tao đã đến cổng trường rồi!” Vương Cửu vội vàng lấy ly nước đi đánh răng, vừa chải răng vừa quét dọn ban công một lần.

Không tới 10 phút sau, mẹ Vương đi vào cổng ký túc xá, nhẹ nhàng gõ cửa. “Vương Cửu.”

“Đắc –” cửa từ từ mở ra.

“Chào cô ạ.” Hai giọng nam đồng thời kêu lên, Chu Hải, Từ Hiểu Vũ tóc chải sạch sẽ gọn gàng, áo mũ chỉnh tề cúi đầu chào mẹ Vương.

Nói về một người khác Vạn Gia Xuân bên ngoài đi dạo một ngày, không thu hoạch được gì, tâm tình hết sức sa sút, âm u nghiêm mặt trở lại ký túc xá, phát hiện trong ký túc xá sáng bừng lên, dường như ngay cả sàn nhà cũng phát sáng, nghi ngờ bản thân đi nhầm ký túc xá, nhiều lần xác nhận, là 230 không sai!

“Ký túc xá làm sao thế?”

“Ngạch, Xuân Xuân.” Từ Hiểu Vũ quay đầu nhìn cậu, biểu tình vô cùng mất tự nhiên.

“Làm sao vậy? Sao nhìn tao như vậy.” Vạn Gia Xuân có chút khó hiểu, biểu tình Hiểu Vũ rất quẩn quýt, lại nhìn nhìn Chu Hải, hẳn vẫn cúi đầu không nói, mà Vương Cửu không thấy bóng dáng.

“Ngạch, ban công.....” Từ Hiểu Vũ nói không được, sau khi Vạn Gia Xuân nhìn thấy cũng không biết sẽ có phản ứng gì.

“Ban công thì sao?” lúc đầu Vạn Gia Xuân còn có điểm không rõ, vừa đi đến ban công thấy, trống không, mấy cái chai sinh kế của hắn ở đâu rồi, ý thức được việc lớn không ổn, cực kỳ không ổn. “Chai của tao đâu???” Vạn Gia Xuân sợ hãi kêu lên.

“Ngạch, này..... Nói đến rất dài dòng.”

“Chai của tao ở đâu vậy?” Vạn Gia Xuân bắt đầu nắm quyền, trên mặt mang theo tức giận, khẩu khí nói chuyện như muốn đem người ăn tươi.

“Này.....”

“Ai, ném, chai, của, tao, rồi?”.

“A, ngạch, là Vương Cửu.”.

“Vương Cửu cái thằng khốn kiếp, mày không phải người.” Vạn Gia Xuân muốn lao ra ký túc xá đi tìm Vương Cửu đòi lý lẽ.

Từ Hiếu Vũ vội vàng chạy đến, ôm bờ vai của cậu. “Đừng tổn thương tình cảm hòa thuận anh em a.” Chu Hải cũng chạy nhanh đến bên người cậu. “Xuân Xuân, bình tĩnh đi, đây là có nguyên nhân!”.

“Vương Cửu cái thằng khốn kiếp, mày không phải người.”.

“Vương Cửu cùng mẹ nó đến quán ăn bên ngoài ăn cơm rồi, một hồi sẽ trở lại. Xuân Xuân, mày đừng tức giận.”.

“Em gái nó –” Vạn Gia Xuân vừa nghĩ đến đám chai lọ mấy tháng qua cậu vất vả khổ cực sớm ra tối về thu gom, cứ như vậy buông xuôi theo dòng nước, Vạn Gia Xuân đau lòng không thôi, nội tâm lập tức bắt đầu trở nên trống rỗng, một lần nữa quay lại không phải không có thể, sợ là sợ lần thứ hai giẫm tại chỗ.

Từ Hiếu Vũ bình tĩnh nói với cậu nguyên nhân hậu quả, cơn giận dữ của Vạn Gia Xuân dần dần tiêu tan, lại bắt đầu cảm thấy bản thân xui xẻo, tâm tình rất là mất mát, lại nghĩ đến lúc vừa mới bắt đầu tìm công việc, bị người cự tuyệt đủ loại, thật vất vả tìm được chút mục tiêu cuộc sống, hiện tại mấy chai lọ lại bị người ta vứt bỏ rồi

Mở máy tính, tiến vào “Dạ du giang hồ”, không tâm tình giống ngày thường làm nhiệm vụ, nhưng cậu cứ muốn tìm chuyện làm, dời đi lực chú ý.

“Đang làm gì thế?” Long Ngâm gửi tin tức qua.

“Không.”.

“Hôm nay không giúp bác Vương tìm gà sao?”.

“Không tâm tình.”.

“Nga? sao vậy?”.

“Phiền.”.

“Không muốn nói sao?”.

“Chai lọ bị người ta ném.”.

“Ngạch, chai sao? Chính là những cái chai em kiếm hả?”.

“Àn.”.

“Rất bực bội sao?”.

“Àn, có chút.”.

“Muốn ông xã anh giúp em đánh hấn không?”.

“Được á.” Vạn Gia Xuân tiện tay đánh ra, y căn bản không nghiêm túc.

“Đem hào hấn cho anh.”.

“Số gì? Số chứng minh thư, số khoa, hay số điện thoại?”.

“Tên trong Dạ du.”.

“Nga. [Cái mông thối thối]”.

.....

“Xuân Xuân, Vương Cửu đã trở lại.” Từ Hiếu Vũ nhẹ nhẹ vỗ vai cậu.

Vạn Gia Xuân vẽ mặt u oán quay đầu nhìn Vương Cửu vẽ mặt chột dạ đứng ở cửa không dám vào, thật lâu mới nói một câu: “Lần tới đây.”

Vương Cửu lập tức bày ra sắc mặt lấy lòng. “Xuân, Xuân, –” kéo dài âm điệu.

“Nhanh chóng lại đây chịu chết.” Vạn Gia Xuân ngẩng đầu bắt chéo chân, dùng ánh mắt thật xem thường nhìn hắn.

“Xuân Xuân bề trên không tính toán kẻ hèn, người tha thứ kẻ hèn đi.” Vương Cửu lập tức hướng cậu chạy, mỏng manh quỳ dưới gối, giơ lên một túi lớn “Tuyệt vị cổ vịt” trong tay. “Đây là thịt cổ của kẻ hèn, không cần ngài ra tay, kẻ hèn đã tự mình cắt xuống, còn xin mời ngài Xuân Xuân vui lòng nhận cho.”

Vạn Gia Xuân chăm chú nhìn cổ vịt tươi cay thuần chất màu sắc mê người trong túi, cổ vịt chính là món yêu thích nhất của cậu a! Miệng không tự giác bài tiết nước bọt, sau một lúc lâu, mới chậm rãi nói: “coi như mày thức thời.”

“Ngài Xuân Xuân không tức giận được không?”

“Mở máy tính ra.”

“A?..... Máy tính? Nga.” Vương Cửu biết rõ hiện tại không thể làm trái Vạn Gia Xuân, dù sao cũng là hắn sai trước, nhưng vẫn có chút buồn bực, mở máy tính làm cái gì? “Mở rồi, sau đó sao?”

“Mở Dạ du giang hồ.”

“Nga.”

“Mày làm chuyện của mày đi.” Vạn Gia Xuân cố gắng làm cho giọng điệu bản thân duy trì bình thản.

“Hắc hắc, Xuân Xuân mày không tức giận là được rồi, ôi, Xuân Xuân tao biết mày không phải người lòng dạ hẹp hòi như vậy.” Vương Cửu vừa nịnh hót, vừa vận hành nhân vật của hắn, nhân vật của hắn là đại hân đeo đao, lúc trước thời điểm lựa chọn nhân vật này coi trọng đại hân này đủ đàn ông.

[Cái mông sạch sẽ] thối mông, mày nhanh lên kênh thể giới nhìn xem.

[Cái mông thối thối] sao?

.....

[kênh thể giới] danh tiếng thứ tư bảng Phong Vân server [Long Ngâm thiên hạ] tuyên bố cùng [Cái mông thối thối] có thù không đội trời chung.

[kênh thể giới][Long Ngâm thiên hạ] đối [Cái mông thối thối] phát ra thách đấu quyết chiến sinh tử.

[kênh thể giới][Long Ngâm thiên hạ] đối [Cái mông thối thối] phát ra thách đấu quyết chiến sinh tử.

[kênh thể giới][Long Ngâm thiên hạ] đối [Cái mông thối thối] phát ra thách đấu quyết chiến sinh tử.

Vương Cửu buồn bực, Long Ngâm thiên hạ này là ai chứ? Hắn vốn không biết tài khoản nhân vật này, Long Ngâm vậy mà phát ra thách đấu quyết chiến sinh tử với hắn! Trong Dạ du giang hồ, người chơi có thể tiến hành PK bình thường, luận bàn võ nghệ, thắng thua không có gì tổn thất, nhiều lắm trang bị có chút mài mòn. Người chơi có thể đưa ra sinh tử quyết đấu cấp bậc cần hơn cấp 50, nên cấp bậc người chơi có thể đưa ra khiêu chiến đối với bất luận người nào nhìn khó chịu ở trong trò chơi, đối phương nếu không tiếp nhận khiêu chiến, uy danh giang hồ sẽ bị hao tổn rất lớn, thậm chí còn có thể ảnh hưởng chỗ bang hội của mình. Người thắng quyết đấu sinh tử không có bất luận vật phẩm khen thưởng gì, nhưng người thua phải trả giá rất lớn, đó chính là rút cấp, phải biết rằng thăng cấp ở Dạ du giang hồ là một chuyện cực kỳ không dễ dàng, đừng nói sau khi trên cấp 50 càng khó có thể thăng cấp, nhưng cấp 30, 40 này thăng nhất cấp cũng ít nhất cần 1 tháng, nhanh nhất cũng phải 3 cái cuối tuần.

Vương Cửu đến tột cùng là tiếp nhận hay không tiếp nhận khiêu chiến đây? Hắn còn đang tự hỏi.....

[kênh thể giới][Long Ngâm thiên hạ] đối [Cái mông thối thối] phát ra thách đấu quyết chiến sinh tử.

[kênh thể giới][Long Ngâm thiên hạ] đối [Cái mông thối thối] phát ra thách đấu quyết chiến sinh tử.

.....

Long Ngâm người này quá độc ác đi? Có phải ấn sai phím hay không?

.....

[kênh thể giới][Mông trần để lộ hoa cúc] Cái mông thối thối là ai a? Cả buổi không xuất hiện ứng chiến, có phải sợ hay không?

[kênh thể giới][Hì hì cười ngốc không ngừng] tôi nói vị này anh Mông trần, anh cũng không sợ cúc hoa cảm lạnh sao, lo người khác làm gì.

[kênh thể giới][Mông trần để lộ hoa cúc] em gái giấy, cười gì chứ, em cười cười ngu rồi chứ.

[kênh thể giới][Hì hì cười ngốc không ngừng] Cút, tôi là giấy nam.

[kênh thể giới][Hòa thượng nhỏ thích ăn mặn] mau mau đánh đi, đã lâu không thấy người quyết đấu sinh tử.

[kênh thể giới][Mông trần để lộ hoa cúc] Hòa thượng nhỏ cậu lại nói ra tiếng lòng của tôi a.

[kênh thể giới][XX100010] mau mau đánh đi.

[kênh thể giới][XX100010] mau mau đánh đi.

[kênh thể giới][XX100010] mau mau đánh đi.

[kênh thể giới][XX100010] mau mau đánh đi.

[kênh thể giới][XX100010] mau mau đánh đi.

[kênh thể giới][XX100010] mau mau đánh đi.

[kênh thể giới][XX100010] mau mau đánh đi.

[người chơi spam, lược bớt 20 dòng].

.....

[kênh thể giới][Máy chủ][XX100010] cấm phát biểu một tuần.

Vương Cửu tỏ vẻ vô cùng không nói gì, điểm nhận tin tức mặt tán gẫu.

[Lan nhi vũ] ông xã, có đó không?

[Cái mông thối thối] ân.

Lan nhi vũ là vợ của hắn ở trong trò chơi, hai người kết bạn cũng vì nhiệm vụ vợ chồng, lại vì cùng trong một bang hội, quan hệ cũng không tệ lắm.

[Lan nhi vũ] mau mau nhận khiêu chiến đi, chuyện này bang chủ cũng đã biết rồi.

[Cái mông thối thối] không phải đâu? Bang chủ ngay cả việc này cũng quan tâm.

[Lan nhi vũ] em nói anh không phải sợ sệt rồi chứ?

[Cái mông thối thối] Kháo, đại gia anh phải sợ hắn sao? Anh bây giờ nhận liền.

Vương Cửu sau khi bị kích thích, lập tức ấn xuống nhận khiêu chiến, không quá hai phút đã hồi hận rồi! Bản thân cũng chỉ cấp 40, đang nhìn nhìn Long Ngâm, cấp 100, Long Ngâm người này chẳng lẽ là dùng tiền mua cấp bậc sao? Sao có thể cao như vậy? nhìn nhìn bản thân, này quả thực chính là đi tìm chết.

[kênh thể giới][Cái mông thối thối] nhận thách đấu quyết chiến sinh tử của [Long Ngâm thiên hạ].

Vị trí của Vạn Gia Xuân ngay ở đối diện Vương Cửu, nghe Vương Cửu luôn luôn tuôn ra mấy câu chữ thề, tâm tình của cậu chẳng có việc gì chuyển tốt.

“Long Ngâm, cảm ơn anh.”

“Đây là chuyện ông xã phải làm, bây giờ tâm tình tốt nhiều rồi chưa?”.

“Ân, nhất định rồi.”.

“Đúng rồi, ngày mai vẫn nhặt chai sao?”.

“Ngạch, không được, đột nhiên không tâm tình rồi.”.

“Anh cũng nghĩ vậy. Có thể thử thay đổi làm chuyện khác mà.”.

“Ân, để xem lại đi.”.

Về quyết đấu sinh tử của Vương Cửu cùng Long Ngâm, kết quả rõ ràng, Vương Cửu vẫn hơi buồn bực Long Ngâm này xuống tay có phần quá tàn nhẫn, liên tục chém hấn mấy đao không nói, chờ lúc hấn sắp chết, còn thêm máu cho hấn lại tiếp tục chém, khiến hấn muốn chết không thể chết được. Cả trận quyết đấu bản thân căn bản là không mấy may gây thương tổn y, cuối cùng vốn thua chỉ cần rút một cấp, làm cho đến cuối cùng liên tục rút hai cấp. Cấp bậc vốn đã không cao, còn rút cấp. Vương Cửu lại thao rồi.

[Tôi là một quân nho nhỏ] Xuân Xuân, mày quen biết Long Ngâm thiên hạ kia sao?

Vạn Gia Xuân nhìn thấy Hiểu Vũ mặt táp gấu mình còn hơi kinh ngạc, quay đầu nhìn hấn, Từ Hiểu Vũ cứ như bình thường nhìn chằm chằm màn hình máy tính, không có biểu tình gì.

[Mùa xuân của Xuân Xuân] sao mày biết?

[Tôi là một quân nho nhỏ] bởi vì tao nhìn thấy bọn mày nói chuyện phiếm.

[Mùa xuân của Xuân Xuân] tao X!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

[Tôi là một quân nho nhỏ] tao không phải cố ý, ai kêu mày ngồi bên cạnh tao chứ.

[Mùa xuân của Xuân Xuân] dám nói ra ngoài, muốn mạng già của mày.

[Tôi là một quân nho nhỏ] không dám không dám, tao đang có chuyện cầu mày mà.

[Mùa xuân của Xuân Xuân] chuyện gì?

[Tôi là một quân nho nhỏ] tao muốn song loan kiếm trong tay Long Ngâm kia, mày hỏi hấn có thể bán cho tao hay không?

5. Chương 5: Bị Người Lừa Rồi

Edit: Sam Leo

[Mùa xuân của Xuân Xuân] mày định ra giá bao nhiêu a?

[Tôi là một quân nho nhỏ] ngạch, dĩ nhiên là càng rẻ càng tốt.

[Mùa xuân của Xuân Xuân] này sao mày có thể tính như vậy.

[Tôi là một quân nho nhỏ] Xuân Xuân, vậy mày giúp tao nói chút lời tốt, chúng ta giao tình gì chứ.

[Mùa xuân của Xuân Xuân] ai với mày có giao tình, hỏi lộ tao, nhanh lên.

[Tôi là một quân nho nhỏ] Kháo, mày ngay cả tiền của anh em cũng lừa!

[Mùa xuân của Xuân Xuân] tiền tài trước mặt không anh em.

[Tôi là một quân nho nhỏ] làm sao bây giờ Xuân Xuân, Long Ngâm hấn không thêm tao.

[Mùa xuân của Xuân Xuân] tao giúp mày hỏi số điện thoại hấn, hai người thảo luận qua điện thoại đi.

Vạn Gia Xuân lại nhấn mặt táp gấu Long Ngâm.

“Đã ngủ chưa?”.

“Vừa tắm xong, đang chuẩn bị ngủ, sao vậy?”.

“Tắm sạch sẽ sao?” Vạn Gia Xuân tâm tình cũng không tệ lắm, đột nhiên mở miệng nói đùa.

“Àn, muốn kiểm tra thử không?”.

“Không cần, em sợ bị đau mắt hột.”.

Cố Vũ Ninh đang lau tóc ướt, nhìn thấy những lời này trực tiếp , người này nghĩ đi đâu rồi? Đang muốn đáp lại lời nói lố lác của cậu, đã thấy Vạn Gia Xuân lại viết: “Long Ngâm, số của anh là mấy?”.

Cố Vũ Ninh không hề nghĩ ngợi đã trực tiếp hỏi âm dãy số của mình.

Vạn Gia Xuân thấy đối phương không do dự đã cho biết số, hơi kinh ngạc, theo hiểu biết hời hợt của cậu đối với Long Ngâm, y không phải là người không cảnh giác như vậy. “anh không sợ em quấy rối điện thoại sao?”.

“Ha ha, vậy hoan nghênh bà xã em..... mặc sức quấy rối anh.”.

Ngạc. Đây..... Vạn Gia Xuân lập tức hết chỗ nói rồi, nếu Long Ngâm biết bản thân [Mùa xuân của Xuân Xuân] thật ra là một đứa con trai, không biết y sẽ nghĩ như thế nào.

“Đi ngủ đi.” Cố Vũ Ninh nhìn thời gian trước mắt, gần 12 giờ.

“Àn, anh cũng vậy, ngủ ngon.”.

.....

[Tôi là một quân nho nhỏ] yêu, thực ngọt ngào.

[Mùa xuân của Xuân Xuân] Cút, hần coi tao là em gái.

[Tôi là một quân nho nhỏ] thật sự là như vậy sao?

[Mùa xuân của Xuân Xuân] mày còn muốn số điện thoại không? Muốn thì hãy bớt nói nhảm đi.

[Tôi là một quân nho nhỏ] Xuân Xuân, mày thực lãnh đạm..... Tao muốn tao muốn.

[Mùa xuân của Xuân Xuân] 185XXXXXXXX. Cấm nói mày quen biết tao.

Từ sau sự kiện chai lọ bị ném lần trước, Vạn Gia Xuân đối với chuyện kiếm tiền im lìm một trận, cho đến một ngày nọ, cậu đi ngang qua bảng thông báo, bị một trang báo chữ lớn dán trên bảng thông cáo hấp dẫn.

“Đào tạo Phi Diệu, thông báo tuyển dụng một số nhân viên phát tờ rơi, một số nhân viên bán hàng, một số đại lý khuôn viên trường. Muốn kiếm tiền, bạn hãy đến! Muốn rèn luyện bản thân, bạn hãy đến!” Liên hệ quản lí Vương điện thoại: XXXXXXXXXXXX.

Vạn Gia Xuân lập tức cầm điện thoại bấm số.

“Xin chào, đây là Đào tạo Phi Diệu.”.

“Xin chào, tôi A đại, ở đây còn tuyển nhân viên phát tờ rơi không?”.

“Đúng vậy. Cậu có hứng thú phải không? chiều hôm nay có thời gian không?”.

“A, có có.”.

“Được rồi, cậu tan học đến cửa lầu một ký túc xá khu B chờ, sẽ có người liên hệ với cậu.”.

“Được, được, cảm ơn, cảm ơn anh!”.

Đầu năm nay tìm công việc không dễ dàng, thật sự là muốn bán sức lao động cũng chẳng ai mua, hiện tại chuyện tốt đưa đến cửa, Vạn Gia Xuân mừng rỡ miệng cũng không thể khép lại, cũng không nghĩ gì khác, lòng cậu tràn đầy chờ mong buổi chiều. Buổi chiều vừa tan học, chỉ sợ vịt nấu chín bay, ngay cả cơm chiều cũng không kịp ăn, liền lập tức chạy đến ký túc xá khu B, quả thực nhìn thấy một chàng trai áo đen đang chờ, trong tay còn cầm túi đồ lớn.

“Xin chào, tôi giữa trưa hôm nay gọi điện thoại người phát tờ rơi.....”.

“Chính là cậu a, ân cái này cho cậu, cậu đem đến cổng chính căn tin kia phát đi, lúc này là giờ cơm nhiều người.”.

Vạn Gia Xuân cười hì hì tiếp nhận chồng tờ rơi thật nặng, khoảng hơn 1000 tờ. “Được, được.”.

“Lúc phát phải nói một câu “Đào tạo Phi Diệu” được chứ? Tôi ở bên cạnh nhìn, phát xong rồi lại đây tìm tôi.”.

“Được, được.” Dứt lời, Vạn Gia Xuân ôm tờ rơi chạy đến căn tin số hai cách đó không xa. A đại chỗ Vạn Gia Xuân có hai khu, một là khu Đông, một khác còn lại là khu Tây, mỗi khu đều có hai căn tin. Chuyên ngành kỹ thuật xây dựng của Vạn Gia Xuân ở khu Đông.

“Bạn học, xin chào, mời xem một chút.” Vạn Gia Xuân vừa đưa ra, đã bị người khác lấy tay ngăn lại.

“Thực xin lỗi.”.

“Bạn học, xin chào, Đào tạo Phi Diệu.”.

“Không cần.”.

“Bạn học, xin chào, mời.....”.

“Không cần.”.

“Xin chào, Đào tạo Phi Diệu.”.

“Thực phiền.”.

Sinh viên cũng nhận không hề ít tờ rơi dọc đường tới đây, đến nơi này của Vạn Gia Xuân trong tay đã cầm rất nhiều tờ rồi, tự nhiên không muốn nhận nữa. Vạn Gia Xuân liên tiếp bị người cự tuyệt, tâm tình khó tránh khỏi có chút sa sút, phát tờ rơi một hồi lâu, cánh tay bắt đầu hơi nhức mỏi. “Bạn học, xem một chút.”.

Cuối cùng có người nhận rồi, Vạn Gia Xuân đầy đầy cảm kích nhìn người trước mắt, trong lòng cảm thán nếu sau này ở trên đường nhìn thấy có người phát tờ rơi, nhất định không chút do dự nhận.

“Bạn học, xin chào, xin mời xem một chút.” Vạn Gia Xuân phát tiếp, ngay cả nhìn người ta cũng không nhìn, trực tiếp đưa qua, giống như biến thành động tác quen thuộc rồi. Nhưng người trước mắt này có vẻ không có động tĩnh rời đi, cứ như vậy đứng im trước mắt cậu, Vạn Gia Xuân ngẩng đầu nhìn người nọ một cái. “A, là anh.”.

“Bắt đầu phát tờ rơi sao?” Cố Vũ Ninh nhìn thẳng cậu, nhú nhú mày, trên khuôn mặt đẹp trai dường như có chút không vui.

“Cho anh, Đào tạo Phi Diệu, mời nhìn xem một chút.”.

Cố Vũ Ninh lại nhận một tờ rơi, biểu tình khôi phục thành bộ dáng bình thường, không ảm không nóng. Tuyển thanh của y hơi trầm thấp, chậm rãi hỏi: “Ăn cơm chưa”.

Vạn Gia Xuân u oán nhìn Cố Vũ Ninh một cái, y không nhắc tới chuyện ăn cơm này còn tốt, nhắc tới bản thân còn có chút đối bụng. “Vẫn chưa.”.

“Sao không ăn cơm trước.”.

“Tôi sợ đi trễ, công việc không có.”.

“Không phải là phát tờ rơi thôi sao, ai cần giành với cậu.”.

“Được, vậy anh đi ăn cơm.”.

Cố Vũ Ninh nghe cậu nói như vậy, sợ là bản thân ảnh hưởng đến cậu, lẳng lặng rút thêm mấy tờ trong tay Vạn Gia Xuân, lập tức đi vào bên trong căn tin, Vạn Gia Xuân cảm kích nhìn bóng dáng y một chút, người tốt!

Bầu trời dần dần chuyển đen, Vạn Gia Xuân giương mắt nhìn màn đêm từng chút kéo xuống, tờ rơi trong tay cũng chưa giảm, bởi vì vẫn ôm tờ rơi đứng, cánh tay có chút nhức mỏi, thời gian thật lâu không uống nước, miệng khô lưỡi khô, đã sắp nói không nổi rồi, hơn nữa chưa ăn cơm bụng lại đói, mắt thấy cửa sổ bán cơm của căn tin cũng sắp đóng cửa rồi. Một trận gió lạnh thổi qua, đủ loại kiểu dáng tờ rơi bay lên, phản ứng đầu tiên của Vạn Gia Xuân chính là – lạnh.

“Sao cậu còn ở đây?”

“Ngạch, chỉ còn một chút, còn chưa phát xong.”

Cổ Vũ Ninh có chút buồn bực, y cơm nước xong, tản bộ tiêu hóa, đang chuẩn bị đến căn tin mua chai đồ uống, tính theo thời gian, chắc chắn hơn một giờ. “Này cũng hơn một giờ rồi, hiện tại không phải đều tính tiền theo giờ sao?”

“A? Có chuyện này sao? Tôi không có hỏi.”

“Cậu ngốc ah, trước khi phát tờ rơi cũng không biết hỏi rõ ràng à?”

“Tôi nhất thời hưng phấn, đã quên rồi.” Vạn Gia Xuân ngơ ngác gãi gãi đầu, cậu lúc ấy chính là quá vội, sợ bỏ qua thôn này sẽ không có nhà hàng.

“Cậu mau mau đi hỏi.”

Vạn Gia Xuân ôm lơ thơ mấy tờ rơi thừa chạy đến chàng trai mặc đồ đen cách đó không xa, thấy chàng trai kia đang gọi điện thoại, bèn ở một bên lẳng lặng chờ, qua hơn mười phút, người nọ mới chú ý tới cậu.

“Đem tờ rơi còn lại đưa tôi đi.”

Vạn Gia Xuân đem tờ rơi đưa cho hắn, đang muốn mở miệng nói với hắn chuyện tiền lương, đối phương đã đưa cho cậu..... một tờ tiền mặt mười hào.

Này sẽ không nhầm lẫn rồi chứ? Chỉ..... chỉ 10 hào? Này cũng quá ít rồi đi. “Anh không phải nhầm lẫn rồi đi? Chỉ mười hào à?”

“Chê ít sao? Chúng tôi cũng là giá này, việc này trước khi cậu nhận tờ rơi không biết sao?”

“Các người không có ai nói với tôi.”

“Cậu có miệng, sao không tự mình hỏi? Loại chuyện này bình thường trong điện thoại đã nói rõ ràng, tôi cho rằng cậu đã biết rồi.”

“Này..... Này cũng quá ít đi, tôi còn chưa ăn cơm mà, chút tiền ấy còn chưa đủ ăn cơm a.”

“Không có biện pháp, tôi cũng là theo người khác làm công.” Chàng trai áo đen dứt lời thì tự nhiên quay đầu rồi đi, lưu lại một mặt khuôn mặt u sầu, có vẻ bối không chỗ tán, bao tử của Vạn Gia Xuân đầy tình thần kêu ừng ục ừng ục không ngừng.

Trong đầu Vạn Gia Xuân giờ này khắc này cũng chỉ có hai chữ có thể hình dung cảm nhận của cậu, chính là “Lừa gạt”, thực con mẹ nó lừa gạt. “Đầu năm nay kiếm tiền thực không dễ, con gái thì bị coi như con trai, con trai thì trực tiếp coi như súc sinh! Tao Vạn Gia Xuân cơm chưa ăn, nước không uống một ngụm, cố gắng hết sức giúp các người tuyên truyền, vốn làm một giờ là có thể rồi đi, tao lại kéo dài thời gian công việc, đây quả thực chính là tặng ca, không có phí tặng ca còn chưa tính, chút tiền lương còn con này còn chưa đủ tao ăn một bữa cơm. Mụ nội nó Đào tạo Phi Diệu, lần sau đừng để cho tao nhìn thấy mày lần nữa! Mả Lặc sa mạc!” Vạn Gia Xuân cầm tiền, mặt mang tức giận thì thảo tự nói.

Vạn Gia Xuân bèn mang theo vẻ mặt âm u trở về phòng ngủ, thế nhưng không ai chú ý thấy cậu khó chịu, càng khỏi nói có người hỏi han ân cần gì chứ, hừ hừ, bởi vậy có thể thấy được tình nghĩa ấm lạnh!

Từ Hiểu Vũ nghe được tiếng phá cửa mang theo tức giận của Vạn Gia Xuân, cũng không quay đầu nhìn cậu, chỉ là ở bàn phím đánh xuống. [Xuân Xuân, nó đã trở về], qua một phút đồng hồ, lại thêm một cái. [hình như nó rất tức giận].

Chu Hải cùng Vương Cửu đeo tai nghe, ngay cả khi Vạn Gia Xuân trở về cũng không biết, hai người đều chuyên chú nhìn chăm chăm màn hình máy tính. Vạn Gia Xuân lạnh lùng nhìn hai người một chút, cậu cũng không nói gì, vào phòng tắm tắm.

[Nó đi tắm rồi.] Từ Hiểu Vũ lén lút ngắm Vạn Gia Xuân, lại báo hành tung lên.

Đội Vạn Gia Xuân tắm xong, sau đó làm xong việc vặt vãnh, cầm sách vở lên trên giường, theo thói quen mở Dạ du giang hồ, phát hiện Long Ngâm mời cậu làm một nhiệm vụ hai người, không hề nghĩ ngợi cậu liền nhận.

[Long Ngâm thiên hạ] đeo tai nghe.

[Mùa xuân của Xuân Xuân] sao?

[Long Ngâm thiên hạ] một hồi em sẽ biết.

Tài khoản nữ của Vạn Gia Xuân là nữ hiệp giang hồ dùng sáo làm vũ khí, trên người một bộ quần áo màu vàng hoa lệ, đương nhiên có đủ tục khí sáo trang này là cậu tự mình chọn, Long Ngâm chỉ có hình tượng quý công tử, là dùng kiếm làm vũ khí. Hình ảnh này ở trong trò chơi vẫn rất bình thường, nhưng một bộ trang bị trên người Long Ngâm, mọi thứ là cực phẩm, cũng không phải mỗi người đều có. Hai người cùng cưỡi con ngựa đi Huyền Linh Cung. Huyền Linh Cung là phó bản mới nhất hệ thống phát hành, yêu cầu người chơi cấp bậc phải trên cấp 50, BOSS mới ra khác biệt trước kia, nên BOSS bị người đánh hoặc chém trúng, còn có thể phát ra tiếng kêu thảm thiết khác thường.

[Long Ngâm thiên hạ] anh không chế nó, em chém đi.

[Mùa xuân của Xuân Xuân] Được, xem em ngược chết nó.

Vạn Gia Xuân ném vào BOSS đủ loại ám khí, BOSS bị đánh trúng, chỉ có thể phát ra một tiếng kêu thảm thiết: “A..... A..... A.....”.

Đây hóa ra là vịt kêu mà, dường như có chút bỉ ổi. Vạn Gia Xuân tuy là nghĩ như thế, trong tay cũng không buông tha BOSS kia, hai người cứ như vậy không nhanh không chậm, liên tục giết nửa giờ. Vạn Gia Xuân đem BOSS đáng thương kia nghĩ thành “Đào tạo Phi Diêu”, nghe một tiếng kêu thảm thiết kia, thích lắm sáng khoái lắm!

“Thật thích.” Vạn Gia Xuân mật tán gẫu Long Ngâm.

“Ha ha.” Cố Vũ Ninh nhún tặc vật phẩm, đem toàn bộ vật phẩm rơi xuống mà y nhặt được tặng hết cho [Mùa xuân của Xuân Xuân].

“Sao anh cho em hết vậy?”.

“Tài sản của anh dĩ nhiên đều giao cho bà xã bảo quản.”.

Tim Vạn Gia Xuân chẳng hiểu sao cuồn dập một trận, giống như làm chuyện gì trái lương tâm, nếu Long Ngâm biết [Mùa xuân của Xuân Xuân] là nam, y sẽ tức giận sao? Sẽ cảm thấy bản thân bị người lừa dối sao?

“Long Ngâm, hôm nay em bị người ta lừa.”.

“sao vậy?”.

“Vất vả cực khổ phát tờ rơi, đến sau cùng vậy mà chỉ nhận được 10 hào thôi!”.

“Trước đó không hỏi kỹ giá sao?”.

“Em đã quên, em nếu biết là thế em đã không làm rồi!”.

“Người khác đã cố ý không nói, dựa vào sơ hở trong lời nói của em.”.

“Em chính là quỷ xui xẻo, nhặt chai không được, hiện tại cả phát tờ rơi cũng không xong, em thật sự là..... đủ xui xẻo rồi!”.

“Không có việc gì, vận xui của em cũng sắp đến hết mức rồi đó.”.

“Anh..... anh từ chỗ nào nhìn ra thế?” Vạn Gia Xuân dường như nghi ngờ nhìn nhìn chữ trên màn hình máy tính.

“Anh nói là đúng.”

“Vây..... Đội ơn lời may mắn của ngài.”

6. Chương 6: Tranh Giành Làm Ăn

Edit: Sam Leo

Đối với một chuyện phát tờ rơi, Vạn Gia Xuân tuy nểm qua thiết thời, cũng không có nghĩa là cậu mỗi lần đều chịu thiệt. Từ nay về sau, đi ngang qua bảng thông báo cậu cũng sẽ chú ý xem tin tức thông báo tuyển dụng hay không.

“KMC, một tuần làm việc ba ngày, mỗi lần 5 giờ, 1 giờ 8 đồng.”.

Này không tệ, nhưng không có nhiều thời gian như vậy, Vạn Gia Xuân lại nhìn một tin tức thông báo tuyển dụng khác.

“Đơn vị đào tạo Hạ Hạ tuyển tuyển dài hạn một số đại lý khuôn viên trường, nhân viên phát tờ rơi. Động lòng không bằng lập tức gia nhập chúng tôi.”.

Vạn Gia Xuân bấm dây số.“Uy xin chào, xin hỏi là đào tạo Hạ Hạ phải không?”.

“Đúng vậy, xin hỏi cậu là?”.

“Tôi là sinh viên A đại, các người tuyển nhân viên phát tờ rơi phải không?”.

“Ngạch, đúng vậy.”.

“Bao nhiêu tiền một giờ?” Vạn Gia Xuân vì mục đích đảm bảo, bấm phím ghi âm điện thoại, lo trước khỏi hoạ!

“Là như vậy, chúng tôi nơi này là tính tiền theo số tờ, 400 tờ 20 đồng, phát xong là có thể đi, không hạn thời gian. Cậu có thời gian không?”.

“Có, khi nào?”.

“Hôm nay buổi chiều sau giờ học được không?”.

“Được.”.

“Được rồi, vậy một chút giờ học cậu đến ký túc xá khu C nhận tờ rơi được không?”.

Vạn Gia Xuân lần này đã học khôn rồi, trước tiên ở trên lớp gặm mấy miếng bánh mì lót dạ, sau khi tan học lập tức đi nhận tờ rơi.“Đào tạo Hạ Hạ sao?”.

“Chính là cậu sao? Trước kia có từng phát tờ rơi chưa?”.

“Àn, 20 đồng 400 tờ phải không?” vì cẩn thận, không thể không xác nhận lại một phen.

“Đúng vậy, cậu đã từng phát tờ rơi vậy là tốt rồi. Nhạ — tôi đều đã đếm xong rồi, cậu trực tiếp đến cửa căn tin phát đi.”.

“Được.”.

Vạn Gia Xuân nhìn mắt độ dày tờ rơi, hết sức vừa lòng, này hơn ngày đó phát “Đào tạo Phi Diệu” bạc bèo rất nhiều, hơn nữa nhà này tiền lương đãi ngộ cũng không tệ lắm, có lẽ có “Phi Diệu” là nguyên do đối lập. Đào tạo Hạ Hạ ở Vạn Gia Xuân trong mắt càng nhìn càng thuận mắt!

“Hắc bạn học, đào tạo Hạ Hạ.” Vạn Gia Xuân đưa tờ rơi tới trong tay người đi ngang qua, một lần nhét hai tờ, tốt lắm!

“Bạn học, mời xem một chút đào tạo Hạ Hạ.”

.....

“Bạn học, đào tạo Phi Diệu.” Người này giọng thật lớn, thanh âm từ phía trước chỗ Vạn Gia Xuân truyền đến.

Đào tạo Phi Diệu? Vừa nghe tên này đã muốn xé tờ rơi của người nọ rồi. Vạn Gia Xuân quay đầu, quả thực nhìn thấy một tên nhóc “Ngu ngốc, không biết bản thân đã bị lừa” phát tờ rơi ở trước cậu, vừa nghĩ như vậy có chút đồng tình hẳn. Nhưng, Vạn Gia Xuân thấy rất nhiều người nhận tờ rơi của Phi Diệu, lập tức bắt đầu khó chịu, đồng tình lúc trước lập tức tiêu tán, dám tranh giành làm ăn của tao, đáng đời bị lừa! Đồng thời, giọng Vạn Gia Xuân cũng nâng cao.

“Bạn học, mời xem đào tạo Hạ Hạ một cái!”

“Bạn học, mời xem đào tạo Phi Diệu một cái!” Đối phương hình như bị thanh âm cậu hấp dẫn, cũng học giọng điệu kia của Vạn Gia Xuân, quay đầu tràn ngập địch ý trừng mắt nhìn Vạn Gia Xuân một cái.

—— tao cho mày tranh giành làm ăn của tao. Vạn Gia Xuân quay đầu dùng ánh mắt lưỡi dao tỏ ý.

—— có gan so giọng ai to hơn. Đối phương không cam lòng yếu thế.

“Bạn học, đào tạo Phi Diệu!”

“Bạn học, đào tạo Hạ Hạ!”

Có vài người trước nhận đào tạo Phi Diệu sẽ không muốn nhận nữa, điều này làm cho thằng nhóc đó vô cùng đắc ý, Vạn Gia Xuân tức giận đến tổn hơi thừa lời, cậu phải đứng ở xa phía trước mới đúng, vị trí này thật sự là quá kém!

Đang lúc Vạn Gia Xuân còn khó chịu, đột nhiên nhìn thấy một thân quần áo thể thao, khí thế đẹp trai bức người Cố Vũ Ninh tùy tay tiếp nhận tờ rơi của đào tạo Phi Diệu, Vạn Gia Xuân lập tức giống như mèo xù lông, ừ, nổi giận rồi! trong lòng nói không rõ là cảm giác gì, cậu cùng Cố Vũ Ninh không quen, cậu thậm chí ngay cả tên y cũng không biết, nhưng cậu đối với Cố Vũ Ninh chính là sẽ có một cảm giác không hiểu ra sao ngay cả chính cậu cũng nói không rõ. Đợi khi Cố Vũ Ninh đi tới nhìn thấy cậu, chỉ nghe thấy Vạn Gia Xuân thản nhiên [kỳ thật là giả vờ] hỏi y một câu: “Tên của anh.”

“A?” Cố Vũ Ninh trong lúc nhất thời cảm thấy ứng phó không kịp những gì người này nói những gì.

“Tôi nói, tên của anh.”

“Cố Vũ Ninh.”

“Cố Vũ Ninh, anh cũng dám tiếp tờ rơi của hắn!” Anh chẳng lẽ không biết chúng tôi là đối thủ cạnh tranh sao? Vạn Gia Xuân hung tợn trừng mắt. Cậu cả giận nói.

“Ngạch, không phải tờ rơi sao?” Cố Vũ Ninh vẻ mặt mờ mịt.

“Anh sau này chỉ có thể nhận tờ rơi của tôi!” Vạn Gia Xuân cứ như vậy tuôn hết lời ra khỏi miệng, còn chưa kịp tự hỏi lời này có ý nghĩa sâu sắc cỡ nào, chẳng chút ý thức được trong lời nói của bản thân mang chút nồng đậm? Thản nhiên? ham muốn chiếm giữ.

“A? Nga.” Tiểu tử này cậu ấy rốt cuộc có ý thức được bản thân đang nói gì hay không? Cố Vũ Ninh khoe miệng giơ lên, tâm tình cũng không tệ lắm. Vươn tay tiếp nhận mấy tờ rơi của Vạn Gia Xuân.

Vạn Gia Xuân tâm tình lúc này mới bình phục lại, bĩu môi, lẩm bẩm nói: “Khụ, muốn xem a.”

Thằng nhóc Đào tạo Phi Diệu kia thấy Cố Vũ Ninh đi rồi, sắp đến, thực bất mãn nói câu: “Anh em, cậu chơi bản không phúc hậu rồi.”

“Mã Lặc sa mạc, ai cho mày giành làm ăn với bố mày.”

“Cậu cùng anh đẹp trai kia là quan hệ gì?”.

“Liên quan cái P mà?”.

“Vừa rồi có mấy em gái nghe cậu nói xong câu kia, ở bên cạnh cười cậu.”.

“Cười cái P a, chưa từng thấy anh đẹp trai, đừng chạm mê gái cái P a.”.

Vạn Gia Xuân cũng không hiểu mấy em gái này vì sao cười cậu, chẳng lẽ là sức quyến rũ của bản thân của quá lớn? Hay bởi vì Cố Vũ Ninh? Cần thận ngẫm lại bộ dạng tên kia cũng không tệ lắm, ở trong lớp hẳn là rất được hoan nghênh a? Đầu năm nay nữ sinh không phải đều thích vóc dáng cao cao, làn da màu lúa mạch, tinh thần sung sức như ánh mặt trời, dáng người không tệ Ngạch. Vạn Gia Xuân buồn bực, so với người này nhân khí chết người, nhìn bản thân, vóc dáng còn không đến 178, lại gầy, không cơ bụng thực đáng sợ! Bởi vì thời gian dài trạch ở trong phòng, lâu ngày làn da trắng nõn, a, tóm lại chẳng quan hệ cùng tiểu bạch kiểm.

Sau đó, mỗi ngày chỉ cần có thời gian cậu sẽ tìm tờ rơi phát khắp nơi, mà Cố Vũ Ninh cũng tựa hồ là đáp ứng hứa hẹn của y ngày đó, chỉ nhận tờ rơi của cậu, người trước là như thế này, người sau cũng không biết rồi, Vạn Gia Xuân rất mừng rỡ.

“Ăn cơm chưa?”.

“Vẫn chưa.”.

“Cho tôi nhiều hơn mấy tờ là được rồi.”.

“Anh hôm nay đã lấy năm tờ rồi.”.

..... Mỗi một ngày, bọn họ nói chuyện không nhiều lắm, chẳng qua hai người cũng từ từ sinh ra một chút ăn ý.

“Tay mỗi sao?”.

“Vẫn được, tôi cũng không phải con gái.”.

“Dáng người cậu lớn lên giống con gái lắm.” Cố Vũ Ninh từ dưới lên trên đánh giá cậu một cái.

“Kháo, thứ tôi có con gái không có!”.

“Kháo, cậu người này nói chuyện không sợ buồn nôn, anh trai còn chưa ăn cơm mà.” Cố Vũ Ninh khinh thường nhìn cậu một cái, tay lẳng lặng rút mấy tờ rơi cầm ở trên tay.

.....

“Hôm nay sao nhận nhiều tờ rơi như vậy?”.

“800 tờ 40 đồng.”.

“Được, tôi một hồi cơm nước xong lại qua lấy.” Cố Vũ Ninh rút mấy tờ rơi liền rời đi.

.....

Vạn Gia Xuân vẫn như thường ngày ở cửa căn tin phát tờ rơi, chẳng qua vị “Khách quen” kia vẫn không xuất hiện, có phải đã xảy ra chuyện hay không? Vạn Gia Xuân hơi lo lắng trái trông phải ngóng, đến khi tờ rơi từ trên tay một tờ một tờ vơi đi, thời gian một giọt giọt trôi qua, Cố Vũ Ninh vẫn không thấy bóng dáng, bỗng nhiên có chút không quen, bình thường nói chuyện phiếm, kèm theo kiếp sống phát tờ rơi nhằm chán của bản thân, hôm nay bỗng nhiên thoáng cái không có, không quen là chắc chắn, đồng thời..... Còn có một chút trống rỗng..

Phát tờ rơi rất hiển nhiên không phải phần công việc bảo đảm lâu dài, công việc bữa có bữa không, lâu ngày Vạn Gia Xuân cũng đã chán ngấy rồi, tính đi tìm mục tiêu thách thức kế tiếp, trung tuần tháng 11 thời tiết dần dần trở lạnh, Vạn Gia Xuân mặc áo khoác màu đen, quần âu màu cà phê ở sân trường chạy loạn, bảng thông báo gần đây trống rỗng, ngay cả tờ rơi quảng cáo cũng không có, Vạn Gia Xuân thở dài, lại bị bỏ không rồi! nhưng đang lúc cậu thất vọng, đi ngang qua chỗ đậu xe đạp của thư viện, phát hiện trên lan can dán một tờ rơi:

“Thông báo tuyển dụng một người giữ xe đạp.”

Vạn Gia Xuân trong mắt lập tức tỏa sáng, thật sự là trời không tuyệt đường người! “Xin chào, tôi muốn làm.....”.

“chính là cậu sao?” bác gái quản lý từ dưới lên trên đánh giá cậu, khiến cho Vạn Gia Xuân bắt đầu có chút ngượng ngùng. “Cậu là sinh viên trường ta đi? Chuyên ngành gì? Mang thẻ sinh viên không?”.

“Ân, tôi là kiến trúc.” Vạn Gia Xuân đưa thẻ sinh viên của mình ra.

Bác gái quản lý nhìn thoáng qua, lúc này mới hỏi: “Giờ học nhiều không?”.

“Không phải rất nhiều.”.

“Thời gian rảnh của cậu là?”.

“Bình thường 6 giờ chiều đến tối đều có thời gian.”.

“Vậy được, một ngày bốn giờ, buổi tối 6 giờ đến 9 giờ, mỗi tuần hai tư sáu. Cậu có làm hay không?”.

“Được. Tiền lương thanh toán như thế nào?” Vạn Gia Xuân thật cẩn thận hỏi.

“Một giờ 8 đồng.”.

“Được. Ngày mai bắt đầu thì sao?”.

“Nếu ngày mai cũng được, quy trình cụ thể là.....”

Sau khi tìm được việc làm mới, người gặp việc vui tinh thần sảng khoái, Vạn Gia Xuân vui a vui a chạy về ký túc xá, mở trò chơi, gặp Long Ngâm đang online, lập tức mật tán gẫu y.

“Long Ngâm, em tìm được việc làm mới!”.

“Nga? việc gì?”.

“Ở chỗ đậu xe đạp bên ngoài thư viện giúp người trông coi xe mà.”.

“Mỗi ngày đều đi sao?”.

“Cũng không phải, chỉ hai tư sáu.”.

“Ân, kiên trì đi.”.

“hơi mệt, tôi ngủ trước.”.

“Ngủ ngon.”.

Cũng bất giác giống như dưỡng thành một thói quen, thói quen đem tâm tình của mình truyền cho Long Ngâm, có lẽ là bởi vì bọn họ chưa từng gặp mặt, ở trong hiện thực không quen biết lẫn nhau, hình thức ở chung như vậy ngược lại càng thoải mái, lại vừa lúc Long Ngâm sẵn lòng lắng nghe, Vạn Gia Xuân lại bắt đầu quen dốc bầu tâm sự với y.

Công việc mới đối Vạn Gia Xuân mà nói thoải mái hơn nhiều so với phát tờ rơi, lúc có người đến cậu chỉ phụ trách thu phát thẻ, thuận tiện lấy tiền, lúc không có người cậu an vị ở một bên, khi thì nghe nhạc, khi thì xem sách, tuy phần lớn thời gian rất buồn chán, nhưng vừa nghĩ đến có tiền kiếm, thời gian đó cũng không phải quá khó khăn tiêu hao.

Nhưng mà, có người lại đi vào trong tầm mắt cậu.....

“Cố Vũ Ninh?”.

“Ân, là tôi.”.

“anh..... sao anh tới chỗ này?”.

“Thư viện.” Cố Vũ Ninh đưa tay chỉ thư viện, ý là y đến học. Tùy tiện đậu xe leo núi, nhận thẻ Vạn Gia Xuân đưa qua. Xem như không chút để ý thuận miệng hỏi: “Cậu mấy giờ đi?”.

“9 giờ, anh hỏi cái này làm gì?” Vạn Gia Xuân vẽ mặt đề phòng nhìn y.

Cố Vũ Ninh nhất thời cảm thấy hơi buồn cười, bản thân cũng sẽ không ăn cậu, người này đang đề phòng cái gì a? “Tôi chỉ tùy tiện hỏi.”

“Đúng rồi, lần trước sao anh.....” Vạn Gia Xuân đang muốn nói chuyện lần trước khi phát tờ rơi Cố Vũ Ninh không xuất hiện, nhưng hỏi như vậy lại rất đột ngột, bèn đem lời bên miệng nuốt xuống.

“Lần trước?”

“Không, không có việc gì. Anh có thể đi rồi.” Vạn Gia Xuân không được tự nhiên quay đầu, đi qua một bên, vừa lúc có một sinh viên đến đậu xe, cậu thuận thể đi qua.

Sau đó, Cố Vũ Ninh thường thường đến “Thăm” làm ăn của cậu, hai người dường như nhớ lại khi đó, cứ như lúc Vạn Gia Xuân phát tờ rơi. Chẳng qua so với khi lần đó nhiều biến hóa hơn.....

“Cậu bây giờ trực tiếp trở về phòng ngủ sao?” Cố Vũ Ninh đột nhiên hỏi cậu, làm cho Vạn Gia Xuân hoảng sợ.

“A? Đúng, đúng.”

“Vậy đi thôi.”

“Đi? Đi đâu.”

“Cậu trở về ổ của cậu, tôi về chỗ của tôi.”

“Nga.”

Sau đó Cố Vũ Ninh đẩy xe, không nói một câu đi theo sau lưng Vạn Gia Xuân, khi thì cùng cậu sóng vai đi, đèn đường soi bóng dáng hai người, khi thì tựa vào cùng nhau, khi thì chia lìa, thời gian qua thật sự chậm, hai người lại hình thành ăn ý, ai cũng không mở miệng nói trước, nhưng cũng không buồn chán, Cố Vũ Ninh ở bên người, Vạn Gia Xuân trái lại còn chẳng việc gì cảm thấy có..... Cảm giác an toàn?

Cậu bắt đầu trộm ngắm Cố Vũ Ninh trước, vóc dáng cao 180, thân hình vượt bậc. Giờ phút này y không giống ngày thường mặc quần áo thể thao thoải mái, bên ngoài khoác áo khoác mỏng màu lam nhạt, bên trong là áo sơ mi, quần bò đơn giản. Nhìn lên trên, làn da màu lúa mạch dưới ngọn đèn mờ phủ lên nhu hòa không hiểu, một trận gió nhẹ phát qua, sợi tóc tung bay, tầm mắt dần dần di động xuống phía dưới, nhìn lên sườn mặt anh tuấn của y, mũi cao thẳng, môi mỏng hơi giương.....

Vạn Gia Xuân đột nhiên chột dạ nhìn thẳng phía trước, lại không biết một tia tình cảm đã bắt đầu lan ra trong lòng.

7. Chương 7: Bí Mật Của Chu Hải

Edit: Sam Leo

[Mùa xuân của Xuân Xuân] giết chết mày!!!!

[Ma Bá Thiên Vương] sao vẫn chưa chết.

[Tiểu Quái Thú Gào Thét] số giọt thần kỳ nha, BOSS quái Nguyên Kính Cung hôm nay có phải uống thuốc hay không, một đám người chúng ta cũng đánh nó hơn nửa giờ mà vẫn chưa giết chết nó.

[Thần Thanh Long] nhất định là uống thuốc đi, sao chém cũng chém không chết.

[Mùa xuân của Xuân Xuân] lừa bố mày, uống thuốc gì? Xem tuyệt chiêu của bố mày nè –.

[Tiểu Quái Thú Gào Thét] nhất định là Viagra a!

[cô gái nhỏ] tiểu quái thú mây có tiết tháo (người biết tự ức chế mình cho hợp lễ nghĩa) một chút được không?

.....

Vạn Gia Xuân gõ bàn phím, BOSS Nguyên Kính Cung hôm nay cần 15 người mới có thể tổ đội tiến vào, nhìn tình cảnh một đám người vây công một con BOSS cự long, còn bị nó ngược đến thê thảm đến cuống cuồng, Vạn Gia Xuân có phần hết chỗ nói rồi, không có biện pháp nhìn những người này cấp bậc đều tương đương mình, nếu Long Ngâm ở thì tốt rồi, cấp bậc cao, trang bị mạnh mẽ, hai ba cái tuyệt đối có thể đối phó con rồng xấu xí này. Gần đây sao cũng không thấy y login chứ? Vạn Gia Xuân vừa click chuột, vừa gõ bàn phím, trong lòng lại có chút buồn bực.

“Phanh –” cửa Ký túc xá bị ra sức đập một cái.

Vạn Gia Xuân đeo tai nghe nghe được tiếng vang, quay đầu vừa thấy, là Chu Hải trở về, chính là sắc mặt hắc hình như không tốt lắm. Vạn Gia Xuân ra đầu cho Từ Hiểu Vũ ngồi ở bên cạnh mình, ai ngờ Từ Hiểu Vũ căn bản không quan tâm mình.

“Em ngại bản thân không đủ mắt mặt có phải không?”.

.....

“Em đủ rồi chưa?..... Anh nói em nói đủ chưa?”.

Chu Hải ném túi sách lên bàn, trong tay còn cầm điện thoại, đi tới bên ngoài ký túc xá, hình như không muốn để những người khác nghe được hắn nói chuyện.

“Chẳng lẽ là cùng bạn gái cãi nhau?” Vạn Gia Xuân quay đầu hỏi Từ Hiểu Vũ.

“Xuân Xuân, mây cũng đừng quan tâm.” Từ Hiểu Vũ nhìn chằm chằm màn hình, một bộ dáng chuyện không liên quan mình, miễn cưỡng nói.

“Mọi người cùng một ký túc xá, yêu mến bạn học thôi.”.

“Ngạch, đã cãi nhau mấy ngày rồi, sao hôm nay mây mới nhớ tới đến cần yêu mến chứ?”.

“A, đã mấy ngày rồi sao?” Vạn Gia Xuân nhúc nhích đầu, cậu thật không biết, trong khoảng thời gian này vẫn vội vàng làm thêm, chiều nào tan ca cũng cùng Cố Vũ Ninh trở về, hai người trò chuyện với nhau thật vui, có đôi khi còn đi ra ngoài cổng trường ăn bữa ăn khuya nữa, lúc về ký túc xá những người khác không phải đang chơi trò chơi, chính là đang ngủ.

Hôm sau, Chu Hải hiếm khi sáng sớm cùng Vạn Gia Xuân đi học, Vạn Gia Xuân vừa đi vừa nhìn chằm chằm hắn, chẳng lẽ này người không phải Chu Hải sao? Là người khác giả mạo sao?

“Mây muốn hỏi cái gì thì hỏi đi? Đừng nhìn chằm chằm tao vậy.”.

“Ngạch, mây là Chu Hải sao?”.

Chu Hải liếc cậu một cái, ung dung nói: “Nếu không tao là ai?”.

“Không, tao chỉ là cảm thấy mây đi học tiết 8 giờ, có chút điểm kỳ lạ.”.

“Tao muốn chăm chỉ học tập mây không cho hả.”.

Người vừa rồi còn nói phải chăm chỉ học tập, bắt đầu lên lớp không đến 10 phút, cái đầu ngay ngắn gục trên bàn, Vạn Gia Xuân nhiều lần đánh thức hắn, hắn vừa tỉnh liền cầm điện thoại, cũng không biết đang làm gì. Lúc lên lớp được một nửa, hắn từ cửa sau phòng học lên đi ra ngoài nghe điện thoại.

“Em rốt cuộc muốn sao?”.

.....

“Em tốt nhất đừng ép anh.”.

.....

“Được, nếu đây là em muốn, em cứ làm cho anh xem a.”.

Chu Hải vẽ mặt tức giận cúp điện thoại, hấn không trực tiếp về phòng học, mà ngồi ở trên cầu thang an toàn. Sau tan học, Vạn Gia Xuân bèn nơi nơi tìm hấn.

“A Hải, gọi điện thoại cho mày sao mày không nhận a?”.

“Tắt điện thoại.”.

“Sao vậy?”.

“Không sao.”.

“Chúng ta là anh em, có gì không vui, tao có thể cùng mày đi uống một ly.”.

“Bây giờ còn chưa cần.”.

“Vậy khi nào mày cần kêu tao.”.

Bởi vì Chu Hải không biết đã xảy ra chuyện gì, cả ngày rầu rĩ không vui, từ vẻ mặt hấn còn mang theo một chút lo lắng, giống như có chuyện gì không tốt sắp xảy ra. Toàn bộ phòng ngủ cũng theo nguyên do của Chu Hải, không khí hơi trầm lắng, không giống hoà thuận vui vẻ thường ngày. Vạn Gia Xuân theo thói quen mở Dạ du giang hồ, phát hiện Long Ngâm cuối cùng login, bèn lập tức mật tán gẫu y.

“Long Ngâm.”.

“sao vậy?”.

“Nhọt sao nhiều ngày như vậy sao không login?”.

“Xuân Xuân, nhớ anh sao?”

“Ngạch.....”.

“Anh hiện tại lại rất nhớ em.”.

“A?..... Gần đây đều đang bận gì sao?”.

“Có một đợt huấn luyện.”.

Vạn Gia Xuân còn đang bối vì bản thân rảnh rang đến nhàn nhã vô vị, một cái đầu khác của Chu Hải cũng đang bò ở trên bàn, không biết suy nghĩ cái gì, thỉnh thoảng nhìn chằm chằm màn hình di động, thỉnh thoảng ngẩn người.

[Cái mông thối thối] nó hình như không quá thoải mái.

[Tôi là một quân nho nhỏ] phát hiện rồi.

[Mùa xuân của Xuân Xuân] nó sẽ không nghĩ không thoáng chứ?

[Cái mông thối thối] nếu không đêm mai chúng ta mời nó đi ra ngoài uống rượu thể nào?

[Tôi là một quân nho nhỏ] tao thì không thành vấn đề, nhưng Xuân Xuân, nó ngày mai không phải cần đi làm thêm sao?

[Mùa xuân của Xuân Xuân] anh em quan trọng hơn, ngày mai tao xin phép không đi được rồi.

[Cái mông thối thối] nói vậy được rồi, ngày mai ai cũng đừng muốn chạy trốn ah!

Ba người âm thầm bàn bạc kế hoạch, lại không suy xét đến Chu Hải, thậm chí không hề nói với hấn, sáng sớm hôm sau, lúc Vạn Gia Xuân thức dậy phát hiện trên giường Chu Hải trống không, người tất nhiên là không biết đi đâu rồi.

Vạn Gia Xuân không khỏi kêu to một tiếng: “A Hải không thấy nữa?”.

“A?..... Cái gì nha?” Vương Cửu nằm ở trên giường, thanh âm biếng nhác hiển nhiên còn đang nửa mê nửa tỉnh.

“A Hải người đâu?”.

Từ Hiếu Vũ cũng từ ổ chăn bò ra, như trước là một bộ dáng ung dung. “Có thể đi ăn sáng hay không?”.

“Này không khoa học! Nó không có khả năng còn thức dậy sớm hơn tao!”.

“Xuân Xuân, mày không nên tự tin chứ.”.

Vương Cửu bị bọn họ tranh cãi, cũng ngồi dậy, nhìn giường trống không của Chu Hải, cảm thấy bản thân có chút không hay, sớm biết vậy tối qua cứ nói với hắn chuyện hôm nay muốn ăn cơm thì tốt rồi, thế này đi đâu tìm người đây?

“A, di động nó còn ở đây.” Vạn Gia Xuân mắt sắc phát hiện di động Chu Hải còn để ở đầu giường.

“Chăn cũng chưa kịp thu dọn, nói rõ nó vội vội vàng vàng đi.” Từ Hiếu Vũ nhìn giường, nói ra suy đoán của mình.

“Vương Cửu, nhanh đến lấy di động nó trên giường.”.

Vương Cửu đi qua, mở di động vừa nhìn tin nhắn, hoảng sợ, cảm giác hấn trong nháy mắt đầy tinh thần rồi. Ở trên viết: Anh không đến, em sẽ chết cho anh xem.

“Nguy rồi, A Hải có lẽ gặp phiền toái rồi.” Vương Cửu vẫn có phần nghi mà sợ, lấy di động ném lên không trung tới đối diện.

Từ Hiếu Vũ sau khi bình tĩnh xem xong, trầm mặc một lúc lâu, sau đó đưa cho Vạn Gia Xuân. Vạn Gia Xuân sau khi có chút buồn bực xem xong, thì thào tự nói: “Tao chỉ biết xảy ra chuyện.”.

“Hiếu Vũ, mày xem xem có tin nhắn nào có ích hay không.”.

Từ Hiếu Vũ nhận di động, hấn không ngừng kéo tin nhắn phía trên, muốn xem bản ghi chép nói chuyện phiếm phía trước, tuy làm như vậy có chút liên quan đến việc riêng tư của bạn cùng phòng, nhưng không xem lại không thể chặt đứt lo lắng của những người khác. “Là một đứa con trai gửi cho nó.”.

“Này? Chẳng lẽ là.....” Vạn Gia Xuân không dám nói ra suy nghĩ trong lòng.

Từ Hiếu Vũ nói ra lời Vạn Gia Xuân muốn nói. “Là bạn trai của nó.”.

Vương Cửu sau khi nghe xong trầm mặc rồi, Vạn Gia Xuân tuy đoán được đáp án, nhưng trong lúc nhất thời cũng không biết nên nói cái gì. Từ Hiếu Vũ thấy những người khác không nói lời nào, lại tiếp tục nói tiếp: “Hình như là hai người bọn họ bởi vì chuyện gì muốn chia tay, thằng kia không đồng ý, vẫn cứ quần quít lấy A Hải, đây có thể là lý do A Hải mấy ngày nay không vui đi, sau đó thằng kia lấy danh nghĩa tự sát uy hiếp A Hải đi tìm nó.”.

“A Hải không nói, có phải sợ chúng ta khinh thường nó hay không?” Vạn Gia Xuân thật cẩn thận nói.

“Thật không ngờ A Hải vậy mà là.....” Đồng tính luyến ái. Vương Cửu lắc đầu cười cười.

Từ Hiếu Vũ lại nở nụ cười. “Đồng tính luyến ái cũng không sao, chuyện mày không ngờ còn rất nhiều.”.

“Chúng ta đây hiện tại nên làm cái gì bây giờ mà?”.

“Trước để di động của nó lại đi, chuyện này trước hết để tự nó giải quyết đi.”.

Chu Hải đêm qua trắng đêm không ngủ, buổi sáng nhận được một tin nhắn của bạn trai, thì lập tức chạy khỏi ký túc xá, thật sự không ngờ y sẽ thật sự làm, vốn tưởng rằng y chỉ là nói nói. Chu Hải rất sớm biết tính hướng của bản thân, đối tượng hấn thích không giống người thường, vốn đã tính đem bí mật này đặt ở chỗ sâu nhất trong lòng, sau khi lên đại học, bạn bè cùng ký túc xá hòa thuận, hấn cũng không muốn cho bọn họ biết bản thân như vậy, vì thế lựa chọn giấu diếm. Khoa Ni là một đồng chí 0 hấn quen biết ở trên mạng, hai người ngay từ đầu chỉ tồn tại quan hệ thân thể, mỗi cuối tuần Chu Hải đều đến nhà y, thời gian lâu dần, hai người đều quen thuộc thân thể lẫn nhau, Khoa Ni đưa ra yêu cầu kết giao, Chu Hải đồng ý. Một ngày thứ bảy nào đó, Chu Hải không gọi điện trước đến nhà Khoa Ni, lấy chìa khóa y cho mở cửa, kết quả phát hiện Khoa Ni cùng một thằng khác đang hôn hít sờ mó nhau ở trên sofa, Chu Hải thoáng cái

đã hiểu, Khoa Ni là loại người quen thói xằng bậy, sao có thể thích loại cuộc sống tốt chỉ cùng mình thôi. Y cần an ủi thân thể, nhưng Chu Hải cũng rất ít có thời gian cùng y.

“Em..... Chu Hải, em.....” Khoa Ni đẩy thẳng con trai nằm ở trên người y, thân thể trần trụi đứng lên.

“Không cần giải thích.”

“Anh hãy nghe em nói.”

Chu Hải phá cửa mà ra, hẳn sớm nên biết, tình cảm cũng là không đáng tin. May mắn bản thân còn chưa rơi vào quá sâu, ngủ với ai, tốt với ai, có gì khác nhau đâu? tình cảm của người như y..... Vĩnh viễn không thể lâu dài, hẳn sớm không nên mong đợi vào loại người này.

Nhưng Khoa Ni cũng không chịu buông tha hẳn, sau đó, Khoa Ni không ngừng gọi điện, không ngừng giải thích, thẳng kia là bạn trai cũ của y, y không yêu người kia, đơn giản chỉ là cô đơn lạnh lẽo. Khoa Ni nói với Chu Hải bản thân sau này sẽ không bao giờ như thế nữa, nhưng Chu Hải từ lâu đã cực độ mất niềm tin, không ngừng dẩy dứa chỉ là chọc người phiền chán mà thôi.

Chu Hải đi vào cửa nhà Khoa Ni, nói thật ra, chỗ này hẳn thiết tình không muốn bước vào lần nữa, nếu hôm nay không phải Khoa Ni lấy cái chết uy hiếp.....

“Chu Hải.” Khoa Ni trên gương mặt xưa nay tà mị lộ ra một chút suy yếu tái nhợt, y khẽ gọi người trước mắt.

Chu Hải nhìn cánh tay màu đỏ của y, ở trên có bao nhiêu vết cắt. “Em cần gì làm thế?”

“Chu Hải, đừng rời khỏi em.” Khoa Ni vươn tay ôm hẳn, kéo hẳn vào phòng trong, Chu Hải thân thể cứng ngắc nhưng không hề cự tuyệt y. “Đừng rời khỏi em.”

“Nếu..... em còn cần cơ thể của anh, chúng ta vẫn có thể quay trở lại loại quan hệ lần đầu tiên gặp mặt, nhưng muốn nói tình cảm với em, sẽ không lại có.” Chu Hải thản nhiên nói.

“Chu Hải, tha thứ cho em.” Khoa Ni gắt gao ôm hẳn, y hối hận rồi, y nghĩ Chu Hải cũng giống những người trước kia, chẳng qua chỉ cùng chính mình có quan hệ xxx, nhưng y thật không ngờ Chu Hải đã từng nỗ lực thật tâm, nếu không phải ngày đó nhìn thấy vẻ mặt phần nộ mà tuyệt vọng của Chu Hải..... Khoa Ni hối hận rồi, thời gian dài chờ đợi ở trong thế giới hỗn tạp, y sớm đã không dám có bất luận chờ mong gì với tình yêu, nhưng y lại càng không muốn nhìn thấy tình yêu hủy diệt ở trong tay chính mình.

“Sau này em sẽ gặp được người tốt hơn.” Chu Hải thở dài, nhẹ nhàng đẩy y ra.

“Chúng ta bắt đầu lại một lần nữa được không?” Khoa Ni dùng ánh mắt khẩn cầu nhìn hẳn.

“Không nên như vậy.”

Hai người ở trong phòng giằng co thật lâu, mãi đến Khoa Ni sắp qua hôn môi hẳn, lấy lòng nói: “Chúng ta trở lại một lần nữa được không, cho dù anh đã không còn tình cảm với em.”

“A.”

Khoa Ni đưa tay ôm cổ hẳn, thăm dò hôn nhẹ hai má hẳn. “Chu Hải, em không thể không có anh. Có thể tin tưởng em thêm một lần nữa không?”

Chu Hải ngửa đầu ra sau, ánh mắt nhìn thẳng y, mặt y như trước tái nhợt như tờ giấy, Chu Hải lại sinh ra một chút không muốn, dù sao hai người cùng nhau một thời gian rất dài, tình cảm nói bỏ thì bỏ vẫn có chút khó khăn. “Làm lại từ đầu đi.”

“..... Ngô.” Khoa Ni cởi áo sơ mi trên người xuống, tiến qua hôn hẳn lần nữa, Chu Hải vươn tay ôm thắt lưng mảnh khảnh của y, đặt ở trên giường.

Khi Chu Hải tỉnh lại, đã sắp chạng vạng, hẳn dùng di động của Khoa Ni gọi điện thoại cho Từ Hiểu Vũ, hẳn suy nghĩ thời gian nói thật cùng bạn cùng phòng, cho dù khiến bọn họ có thể..... Ghét bỏ chính mình..... Hoặc là.....

8. Chương 8: Tờ Rơi Cuối Cùng

Edit: Sam Leo

Vạn Gia Xuân vẻ mặt buồn bực ở trước máy tính, cậu di chuyển chuột, nhưng nhân vật trong trò chơi như trước vẫn chen chúc không vào cửa được, tuy cậu che chắn tất cả nhân vật trong trò chơi, nhưng một đám tên tên nói cho cậu biết, nơi này không phải chen chúc bình thường. Không có biện pháp, Vạn Gia Xuân lần này làm nhiệm vụ toàn server, cậu hoàn toàn là hưởng về phần thưởng phong phú. Nhiệm vụ lần này là do một NPC hoa khôi của Hoa đón xuân lâu tuyên bố, chuyện là công tử phụ tình Hán Tiểu Tiểu vốn tính chuộc thân cho cô ta, nhưng sau đó lại yêu một cô gái khác, cùng cô gái đó chạy. Hoa khôi vì trừng trị người đàn ông phụ tình, ban lệnh đuổi giết toàn server, hễ là người chơi tham gia nhiệm vụ đuổi giết, sau khi đuổi giết thành công, có thể đến phòng khách lâu một của Hoa Đón Xuân Lâu nhặt gương báu, phần thưởng trong gương báu được phát ngẫu nhiên, có vài gương báu chỉ một cái lược gãy, không thể sử dụng, một số rất ít gương báu tặng trân bảo thể gian hiểm thấy, một ít tài liệu hoặc là trang bị trân quý, tài liệu hoặc trang bị đó, đều là giá trị 5000 tiền vàng trở lên, có thể qua tay bán cho người chơi khác.

Chen chúc khoảng nửa giờ Vạn Gia Xuân cuối cùng chen vào phòng khách, chẳng lẽ người liều mạng chen đi vào đều là do tốc độ mạng sao? tốc độ internet của trường khối giải thích, nhân vật trò chơi một khi chạy nhanh thì treo máy.

Lúc Vạn Gia Xuân đang rối rắm phải chọn gương nào, kênh thể giới một mảnh ồn ào náo động.

[Ông chú bỉ ổi] ha ha ha ha ha, đại gia ta vậy mà lấy được Phong Lôi thần kiếm! Giá trị 1W tiền vàng lời lớn rồi!!!

[Công tử nhỏ thích ăn] ta kháo, điều đó không có khả năng chứ, tiện nhân a!

[Cỏ nhỏ xanh xanh] kháo cái gì a, tiện nhân! Chẳng lẽ tên càng đề tiện càng có may mắn! tôi muốn đổi tên oa.

[Nè mã thảo] tiện nhân a đại gia ta đánh Tiểu Tiểu công tử nửa giờ, đánh đến tay đều mỗi, vậy mà chỉ lấy được một cái áo sơ mi. Chẳng lẽ là tên của tôi không đủ bỉ ổi sao?

[Vua nhỏ bỉ ổi] tôi đổi tên hiển thị, tôi quyết định sửa tên rồi mới đi mở gương báu.

[Ông vu bỉ ổi] tôi cũng sửa lại.

[Yuri bỉ ổi] cảm giác tên trước còn chưa đủ bỉ ổi a.

[Lương nhi bỉ ổi] đủ đề tiện đi, tôi cũng sửa lại. 1 vạn a, 1 vạn! Ông chú bỉ ổi thật sự là kiếm lời một phen rồi!

Vạn Gia Xuân tuyệt đối không theo phong trào, vì thế khi cậu mở gương báu phát hiện là một cái khăn cưới, nghe nói là Hoa Khôi làm để tương lai cùng Tiểu Tiểu công tử thành thân, cô tự tay làm khăn cưới, không nghĩ tới sau đó người đàn ông thay lòng đổi dạ, cô cũng để lại vào gương báu tặng cho người chơi. Này..... tài khoản của Vạn Gia Xuân vừa lúc là tài khoản nữ, nhưng cậu đã kết hôn, giữ khăn cưới dùng làm gì?

[Mùa xuân của Xuân Xuân] Long Ngâm, em nhặt được khăn cưới.

[Long Ngâm thiên hạ] chúc mừng bà xã.

[Mùa xuân của Xuân Xuân] không đáng giá một mao tiền, có gì đáng vui mừng.

[Long Ngâm thiên hạ] có thể giữ lại, chuẩn bị trước sau này gả cho anh lần nữa.

[Mùa xuân của Xuân Xuân][hình xấu hổ] em không phải là người của anh rồi sao.

[Long Ngâm thiên hạ] nói cũng đúng.

[Mùa xuân của Xuân Xuân] đang làm cái gì đây?

[Long Ngâm thiên hạ] sắp xếp đồ đạc.

[Mùa xuân của Xuân Xuân] em thật buồn chán, đi tắm trước.

Vạn Gia Xuân không tắt máy tính, cầm quần áo đến phòng tắm tắm. Từ Hiểu Vũ nghiêng đầu nhìn máy tính Vạn Gia Xuân một cái, phát hiện Long Ngâm đang online, lập tức mở trò chơi, mặt tán gẫu y.

[Tôi là một quân nho nhỏ] ở sao?

[Long Ngâm thiên hạ] sao vậy?

[Tôi là một quân nho nhỏ] khi nào thì đem đồ cho nó?

[Long Ngâm thiên hạ] một hồi tôi nói với cậu ấy, thời gian của tôi không nhiều lắm.

[Tôi là một quân nho nhỏ] nó biết rồi có thể đánh tôi hay không?

[Long Ngâm thiên hạ] tôi bảo đảm cho cậu.

Qua không lâu sau, Vạn Gia Xuân ở phòng tắm giặt quần áo trước, sau đó lại ngồi trở lại máy tính, phát hiện Long Ngâm có gửi tin tức mới cho cậu.

[Long Ngâm thiên hạ] em bây giờ còn phát tờ rơi không?

[Mùa xuân của Xuân Xuân] chẳng lẽ anh có công việc cho em làm sao?

[Long Ngâm thiên hạ] đúng vậy, em muốn làm chứ?

[Mùa xuân của Xuân Xuân] ần. Nhưng Long Ngâm..... Ngạch..... muốn nói chuyện này với anh.

Vạn Gia Xuân rối rắm, có nên nói cho Long Ngâm hay không, chuyện trong hiện thực cậu là nam, có thể Long Ngâm cho rằng mình là con gái hay không, muốn cùng mình gặp mặt ở trong hiện thực, mới giả vờ mượn danh nghĩa phát tờ rơi? Làm cho nguyện vọng của Long Ngâm tan vỡ, cậu có chút không đành lòng. Dù sao bọn họ quen biết đã lâu, tuy Long Ngâm chẳng qua là người cậu quen trong trò chơi, nhưng cậu vẫn đối xử y như bạn tốt, những tình cảnh cùng nhau chiến đấu, sự ăn ý tích lũy theo thời gian, lúc đau lòng y an ủi, có thể có người cùng nhau chia sẻ vui sướng..... đó không phải nói quên thì có thể quên. Y có thể vì mình là nam mà cắt đứt quan hệ của hai người sao?

[Long Ngâm thiên hạ] ần, chuyện gì?

[Mùa xuân của Xuân Xuân] thật ra em là.....

[Long Ngâm thiên hạ] sao đột nhiên ấp a ấp úng thế?

[Mùa xuân của Xuân Xuân] thật ra phòng ngủ hiếm có!

Vạn Gia Xuân áp sát bàn phím cảm ứng, đem mấy chữ “thật ra em là nam” này gửi qua, mở mắt ra phát hiện trí năng ABC, không đủ trí năng, này thật khiến cho người ta tiếc nuối.

[Long Ngâm thiên hạ] ngạch, phòng ngủ làm sao vậy?

[Mùa xuân của Xuân Xuân] Long Ngâm, thực xin lỗi, em đã lừa gạt anh, thật ra em là nam.

[Long Ngâm thiên hạ] nga. Sau đó sao?

[Mùa xuân của Xuân Xuân] thì..... thì gửi câu trả lời chứ?

[Long Ngâm thiên hạ] em chẳng lẽ sẽ không từng nghi ngờ anh là nữ sao?

[Mùa xuân của Xuân Xuân][hình kinh ngạc] nữ? Anh là nữ sao? Anh là nói thật sao?????

[Long Ngâm thiên hạ] đương nhiên là..... Giả.

Vạn Gia Xuân từ vẻ mặt kinh sợ, sau đó lại thở dài một hơi, vừa rồi thực bị dọa, phát hiện bên cạnh có đạo ảnh mắt đang liên tục nhìn mình, Từ Hiểu Vũ vẻ mặt nghiêng ngả nhìn cậu, thanh thoi nói: “Xuân Xuân, biểu tình của mày thật đáng yêu.”

“Em gái mày.” Vạn Gia Xuân hung hăng trừng mắt liếc hắt một cái.

“Bọn mày đang nói cái gì?”.

“Xem P a, tự xem thứ của mày đi.” Từ Hiểu Vũ với đầu qua, Vạn Gia Xuân lập tức đưa tay cản mắt.

“Thật nhỏ mọn.” Bĩu môi, Từ Hiểu Vũ quay đầu lại bắt đầu làm chuyện của mình.

[Mùa xuân của Xuân Xuân] khụ khụ..... Anh không để ý là tốt rồi, chúng ta nói tiếp chuyện tờ rơi vừa rồi đi.

[Long Ngâm thiên hạ] chiều thứ tư có thời gian không?

[Mùa xuân của Xuân Xuân] ần, phát ở đâu đây?

[Long Ngâm thiên hạ] đi căn tin trường học. bên ngoài A đại sắp tới sẽ mở một quán trà sữa Xuân Xuân, khai trương quán bán hạ giá, phiền giúp đỡ tuyên truyền một chút, xin nhờ.

[Mùa xuân của Xuân Xuân] quán này sẽ không phải là nhà anh mở chứ?

[Long Ngâm thiên hạ] gần như thế, tất cả bèn phiền em.

[Mùa xuân của Xuân Xuân] nhưng tên quán này lại có chút kỳ lạ.

[Long Ngâm thiên hạ] cũng được chứ, rất hợp với em không phải sao?

[Mùa xuân của Xuân Xuân] một khi đã như vậy em sẽ đem hết toàn lực phát.

[Long Ngâm thiên hạ] tốt, số lượng không nhiều lắm 200 tờ, em muốn tiền công bao nhiêu?

[Mùa xuân của Xuân Xuân] không cần, chúng ta là quan hệ gì. Không phải chỉ 200 tờ thôi sao.

[Long Ngâm thiên hạ] vậy cảm ơn bà xã trước, đến lúc đó sẽ có người đưa cho em.

Qua cuối tuần, lại đến thứ hai, Vạn Gia Xuân vẽ mặt nhăm chán ngồi ở trên ghế ngẩn người, nói sau ngày đó, cậu đã không nhìn thấy Cố Vũ Ninh, a, ai ai không đúng, cậu đang thờ dài cái gì? Cậu rõ ràng là người bị hại. Nói người đánh lên kia đã mấy ngày không xuất hiện rồi, chẳng lẽ là có tật giật mình? Hoặc là mặt bị cậu đánh sưng lên, không dám xuất hiện? Hay là..... Ý tức giận? mình quan tâm anh ta tức giận hay không làm gì? Vạn Gia Xuân lại lắc đầu.

“Bạn học, bạn học.”.

A, kia dù sao cũng là nụ hôn đầu tiên của cậu, cậu sẽ ra tay cũng là phản ứng bản năng, Cố Vũ Ninh sẽ không thật sự tức giận đi?

“Bạn học, bạn học.”.

Ai bảo anh ta..... anh ta..... anh ta hôn mình. Vạn Gia Xuân vẽ mặt thẹn thùng lắc đầu.

“Bạn học!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!”.

“A, a, ai kêu tôi.” Vạn Gia Xuân quay đầu, phát hiện vừa rồi có người đang kêu mình rất lớn tiếng. “Nga, lấy xe a.”.

“Bạn học, tôi đã kêu cậu một buổi.” lấy xe A phàn nàn nói.

“A, tôi mới vừa đang suy nghĩ, thật ngại.” Vạn Gia Xuân gãi gãi đầu.

“Chuyện yêu đương sao?..... hèn chi.” lấy xe A dùng ánh mắt mờ ám nhìn cậu.

“A? Sao lại nói như vậy.”.

“Cậu vừa rồi vẽ mặt ngây ngô ngơ ngẩn cười, tôi gọi thế nào cậu cũng không để ý, không phải chuyện tình cảm thì là cái gì?” Lấy xe A vẽ mặt tràn đầy kinh nghiệm khoát khoát tay.

“Đi đi, tôi cũng có thể là thất tình a.”.

“Được rồi.”.

Cố Vũ Ninh cùng khoảng 10 bạn học ở văn phòng chủ nhiệm khoa, chủ nhiệm khoa ngồi ở sau bàn công tác, xem kỹ tài liệu bọn họ nộp.

“Các em đều thu dọn đồ đạc xong rồi phải không?”.

“Ân.”.

“Trong viện cử giảng viên Hứa đi cùng các em, các em chỉ cần mang theo những thứ cần thiết thôi, nếu không có thắc mắc gì nữa có thể trở về rồi.”.

Ra khỏi văn phòng, Cố Vũ Ninh bèn nhíu mày, y không có nói cho Vạn Gia Xuân chuyện y ngày mốt phải xuất ngoại, không phải y không dám, chẳng qua y không muốn, y sợ Vạn Gia Xuân sẽ thờ ơ, khi y đi rồi sẽ hoàn toàn quên mất mình, khi trở về nước y sợ mình lại biến thành người xa lạ. Y thậm chí không có nói cho Vạn Gia Xuân biết y chính là [Long Ngâm thiên hạ], ngày đó y chẳng qua tùy ý ở kênh thể giới tuyển người làm nhiệm vụ vợ chồng, không nghĩ tới có người sẽ giống Vạn Gia Xuân tử triền lạn đánh (quần chặt lấy) như vậy, không biết thế nào y đồng ý, nhưng sau đó hai người cùng nhau làm nhiệm vụ, độ phối hợp ăn ý này sau mỗi lần chiến đấu không ngừng sâu thêm, y cũng chẳng muốn hủy bỏ quan hệ vợ chồng, không nghĩ tới sau này..... y có thể gặp cậu trong hiện thực. Nghĩ đến hình ảnh này, tình cảnh này, Cố Vũ Ninh khẽ cười. Từ từ bị cậu hấp dẫn, giống như lúc ở cùng cậu chưa từng không vui vẻ, cậu hình như chính là một ngọn nguồn hạnh phúc, có thể làm cho bản thân nguồn suối vui vẻ. Sau đó, Vạn Gia Xuân đưa số điện thoại của mình cho bạn cùng phòng Từ Hiểu Vũ, Từ Hiểu Vũ thừa dịp Vạn Gia Xuân vắng mặt liên lạc y, hẳn muốn uyên ương kiếm, dù sao kiếm kia đối với mình vô dụng, y đáp ứng, nhưng điều kiện là muốn tư liệu tỉ mỉ nhất của Vạn Gia Xuân, còn có báo cáo tình hình làm việc và nghỉ ngơi hằng ngày của cậu, cái này thuận tiện mình tùy thời xuất hiện ở trước mắt cậu. Y chỉ muốn tới gần cậu, ai biết sau đó lại như vậy thích cậu, thậm chí có thể làm ra chuyện trước kia chẳng thêm làm, đó chính là đùa giỡn trò lưu manh, trộm hôn cậu, sau đó gặp phải lần đầu tiên bị đánh trong cuộc đời.

“Hiểu Vũ, tôi sắp đến rồi.”.

“Được, tôi lập tức đến.”.

Cố Vũ Ninh là sinh viên năm ba khoa kiến trúc, năm trước giành được cơ hội đến Châu Âu thăm kiến trúc phương Tây do nhà nước cử xuất ngoại của viện, xem như mở rộng tầm mắt của sinh viên loại ưu trong viện. Y cảm thấy không tệ bên nhận, dù sao cũng chỉ bốn tháng, chỉ toàn phải du lịch thăm quan nhân tiện học tập ngoại ngữ. Đoàn người tổng cộng 15 người, không bao gồm giảng viên và lãnh đạo cùng đi. Năm hai một danh ngạch, năm ba hai, năm tư không có, còn lại đều thuộc về nghiên cứu sinh.

Hiện tại y có chút hối hận, ai sẽ biết sau đó Vạn Gia Xuân lại bước vào thế giới của y, lại dần dần đi vào trong lòng y. Bốn tháng đối với y ngay lúc đó thực ngắn, nhưng hiện tại đối với y rất dài, không hiểu sau khi xa cách trở về, Vạn Gia Xuân.....

Cố Vũ Ninh giờ phút này cho dù là muốn từ bỏ danh ngạch này, cũng không được, ngay tại một khắc năm ngoái y đồng ý bắt đầu, tất cả đã thành kết cục đã định.

“Thứ đó đưa cho tôi đi.”.

Cố Vũ Ninh đem một cái rượu nhỏ đưa cho Từ Hiểu Vũ. “Ngày kia chính cậu nghĩ cách đưa cho cậu ấy đi.”.

“Nó nếu biết tôi phản bội nó, nó nhất định bóp chết tôi không được.” Từ Hiểu Vũ căng thẳng tiếp nhận rượu nhỏ.

“Ha ha.”.

“Anh Ninh, anh thật muốn đi?”.

“Ân.”.

“Xuân Xuân biết rồi làm sao bây giờ?”.

“Tôi không biết.” Cố Vũ Ninh có chút mê mang nhìn nơi xa xa, cậu biết rồi sẽ thế nào?

9. Chương 9: Từ Hiếu Vũ, Tên Phán Bội

Edit: Sam Leo

Trung tuần tháng 12, thời tiết âm u lạnh lẽo, luôn luôn có từng trận gió lạnh thổi qua, lạnh cắt da cắt thịt giống như dao cắt ở trên mặt người đi đường. Người đi đường cũng đã mặc vào áo bông vừa dày vừa nặng.

[Mùa xuân của Xuân Xuân] ngày mai anh đưa cho em thế nào?

[Long Ngâm thiên hạ] sẽ có người đưa cho em.

[Mùa xuân của Xuân Xuân] được.

[Long Ngâm thiên hạ] trời trở lạnh, đừng phát ở bên ngoài căn tin, vào bên trong ấm áp hơn một chút, nếu thật sự phát không được, thì ném đi.

[Mùa xuân của Xuân Xuân] em làm việc, anh yên tâm!

[Long Ngâm thiên hạ] như vậy thì tốt.

[Mùa xuân của Xuân Xuân] Long Ngâm, em đột nhiên có cảm giác.

[Long Ngâm thiên hạ] cái gì?

[Mùa xuân của Xuân Xuân] em cảm giác anh hình như biết em ở trong hiện thực.

[Long Ngâm thiên hạ] này..... Đây chẳng lẽ là giác quan thứ sáu của đàn ông trong truyền thuyết sao?

[Mùa xuân của Xuân Xuân] ngạch, em chỉ tùy tiện nói thôi. Không còn sớm, em ngủ trước.

[Long Ngâm thiên hạ] đừng, mở mic đi.

[Mùa xuân của Xuân Xuân]!!!!

Thấy những lời này, Vạn Gia Xuân đột nhiên không biết làm sao, đây là từ khi hai người quen biết tới nay, Long Ngâm lần đầu tiên đưa ra yêu cầu mở mic trò chuyện, nếu là trước kia cậu khẳng định sẽ không nhận lời mời, bởi vì cậu sợ Long Ngâm phát hiện mình là nam, nhưng hiện tại.....

[Mùa xuân của Xuân Xuân] được.

“Uy, có thể nghe được không?” Vạn Gia Xuân hơi hồi hộp nói.

“Ân.”

“Anh muốn nói cái gì?”

“Không có, chỉ là rất muốn nghe được thanh âm của em.”

Vạn Gia Xuân nghe tiếng nói trầm thấp của đối phương, không hiểu cảm thấy có chút quen thuộc, nhưng nhất thời lại nghĩ không ra. “A?”

“Ngủ ngon.”

“Anh..... anh chỉ vì nói một tiếng ngủ ngon thôi sao?”

“Ân.”

“Được rồi, em phục anh rồi.”

“Ngủ đi.”

“Được, em biết rồi, anh cũng thế, ngủ ngon.”

Vạn Gia Xuân sau khi buông tai nghe, tắt trò chơi đi, đến bồn rửa tay rửa mặt chuẩn bị ngủ. Long Ngâm thiên hạ nhưng vẫn ở tuyến.....

Hôm sau, đó là thứ tư, giống như ngày thường đi đến dãy phòng học, cũng không ngờ mới vừa đi đến lầu một, có người ngăn cản mình, thân người nọ áo bông màu cà phê, kiểu cao bồi kinh điển. Trên mặt đeo khẩu trang, mùa này trời lạnh, nam sinh nữ sinh đều sẽ mang khẩu trang phòng gió chống bụi, này cũng chẳng hề hiếm lạ, Vạn Gia Xuân cũng sẽ không nghĩ nhiều như vậy.

“Cậu là Mùa xuân của Xuân Xuân phải không?”

“Đúng vậy? Anh là?”

“Tôi là bạn Long Ngâm, đây là nó nhờ tôi giao cho cậu.”

“Được.”

Vạn Gia Xuân tiếp nhận rương nhỏ, còn muốn hỏi gì đó, chàng trai đeo khẩu trang thì giống như gió chạy mất, chẳng lẽ bộ dạng mình thực đáng sợ sao? Cậu vừa hướng căn tin đi, vừa mở rương nhỏ, nhìn thời gian những người khác lập tức tan học rồi, bắt đầu từ đi chuyển sang chạy, thuận tay đem rương nhỏ ném vào thùng rác, nhìn thấy cửa căn tin đã có người lục tục tới, cậu cầm một chồng tờ rơi, qua loa xem mặt trước một cái, chỉ đơn giản mấy bức hình trà sữa, chắc mặt sau là menu, Vạn Gia Xuân lười lười nghĩ.

“Xin chào, Quán trà sữa Xuân Xuân.”

.....

“Xin chào, bạn học, mời xem một chút.”

.....

“Mời xem một chút.”

.....

“Trà sữa, mời bạn.....”

Vạn Gia Xuân chỉ lo phát hết tờ rơi trong tay, không chú ý người nhận tờ rơi xung quanh đã tạo thành náo động nhỏ. Cô gái cầm tờ rơi số 1 ở bên kia nói: “Người kia là ai a?”

Cô gái cầm tờ rơi số 2 “thật lãng mạn nga.”

Cô gái cầm tờ rơi số 3 “cậu nói đó là nam, hay nữ thế?”

Cô gái cầm tờ rơi số 2 “nhất định phải chân heo là hai nam a.”

Vạn Gia Xuân nhìn đám bạn học nữ đang ở kia, vẻ mặt không nói gì, cậu tuy còn đang phát tờ rơi trong tay, nhưng lỗ tai lại đang lắng nghe đối thoại vừa rồi của các cô. Các cô rốt cuộc đang thảo luận cái gì thế? Chẳng lẽ là quán trà sữa mới mở có hoạt động mua một tặng một sao? Đang chuẩn bị lật lại tờ rơi xem xem phía sau, đột nhiên mấy bạn học nữ xuất hiện trước mặt cậu.

“Bạn học, cậu quen biết người được nói trong này sao?” Bạn học nữ đưa mặt sau ra cho cậu xem, Vạn Gia Xuân nhìn thấy mấy chữ thật to kia, bên trong hoảng hốt rồi! mặt trên này viết là cái gì a?

Xuân Xuân, khi em nhìn thấy lá thư tình này, anh có lẽ đã không ở bên cạnh em rồi. Vì đề phòng sau khi anh tạm thời rời khỏi em sẽ thay lòng đổi dạ, anh đành phải ra hạ sách này, thông cáo trước mọi người, em là của anh! Như vậy mọi người sẽ không thể cướp người với anh nữa?

Xuân Xuân, anh thích em, tuy không phải kiểu nhất kiến chung tình, nhưng mỗi một lần gặp nhau..... A, khó có thể giải thích vì sao mỗi lần nhìn thấy em, hooc môn của anh sẽ tiết ra dồi dào, cái này thực không phải anh có thể kiểm soát, hooc môn yêu thích tiết ra càng nhiều, anh lại càng thích em. Em đừng cảm thấy bất ngờ, bởi vì duyên phận này nọ, quá khó dùng từ ngữ giải thích, phải thông cảm cho anh người yêu tương lai của em không phải học văn học.

Xuân Xuân, có người nói, trong đầu mỗi người đều đã phác họa hình ảnh một nửa tương lai của chính mình, khi gặp người kia càng gần gũi hình ảnh này, em sẽ thích y, anh là hình ảnh trong đầu em phải không? Xin dùng câu trả lời khẳng định cảm ơn hợp tác.

Xuân Xuân, nếu chúng ta lưỡng tình tương duyệt, sẽ khiến chúng ta gạt bỏ muôn vàn khó khăn, quét sạch hoa hoa cỏ cỏ trước mắt, hướng về con đường tình ái phía trước, từ từ, nói như vậy quá mức khác người. Đổi một câu, để chúng ta cùng nhau kêu gào: Vị bạn học Xuân Xuân này, cậu ấy đã là cỏ đã có chủ!!! Xin mọi người đừng nhìn trộm ngọn cỏ dưới núi này! Xin chú ý, cậu ấy đã có chủ!

Vạn Gia Xuân sau khi xem xong, mặt cậu còn trắng hơn tuyết vào đông, sau đó lại là một hồi xanh hồng, đó là cậu tức giận a! cậu Vạn Gia Xuân bị người tính kế! Đầu sở gây nên chính là cái tên Long Ngâm thiên hạ kia, không nghĩ tới tên kia cũng dám..... tán tỉnh? Đùa giỡn mình sao? Vạn Gia Xuân quay đầu bước đi, đem tất cả tờ rơi ném vào thùng rác, chạy về ký túc xá, không đếm xỉa tới một đồng ánh mắt khó hiểu phía sau. Cậu phải đi về, cậu muốn mở máy tính, cậu phải chất vấn Long Ngâm vì sao lại đối xử cậu như vậy? Cậu đã trêu ai chọc ai. Vạn Gia Xuân nổi giận dưng dưng trở về ký túc xá, bọn người Chu Hải không dám nhìn cậu, bởi vì vẻ mặt của Vạn Gia Xuân thật giống như muốn ăn thịt người, Từ Hiểu Vũ thấy cậu trở về ký túc xá, lập tức ỉu xìu trên giường, như là làm chuyện gì thẹn với lòng.

Sau khi Vạn Gia Xuân login trò chơi, phát hiện Long Ngâm có nhắn lại cho mình, đang định chất vấn, chửi mắng, đủ loại lời lẽ thô tục đã đánh xong bản nháp, nhưng khi nhìn thấy tin nhắn lại nói không nên lời.

[Long Ngâm thiên hạ] đây là mật mã tài khoản của anh: guyuning123.

Thời gian gửi đi: 03:20.

[Long Ngâm thiên hạ] anh luôn luôn ở bên cạnh em, em không phát hiện anh Thực xin lỗi, hiện tại nói có quá trễ hay không? Anh lúc ấy chỉ là sợ sau khi em biết, gặp mặt sẽ khó xử, cho nên vẫn chưa nói. Tha thứ cho anh, được không?

Long Ngâm đem tài khoản của mình đưa cho cậu, nếu là trước kia cậu nhất định sẽ rất vui vẻ, tài khoản của Long Ngâm có nhiều trang bị cao cấp như vậy, cấp bậc lại cao, còn có nhiều tiền vàng như vậy..... Cậu hẳn là vui vẻ mới đúng, nhưng vì sao ngay cả cười cũng không nổi nữa. Cho dù không vui, cậu cũng có thể muốn tức giận Cố Vũ Ninh giấu diếm, lừa gạt, còn tính kế cậu mới đúng, cậu hẳn là phải mắng y, cậu hẳn là phải gặp mặt y thưởng cho y mấy trăm quả đấm, nhưng hiện tại cậu nên đi khởi binh vấn tội thế nào? Long Ngâm ở nơi nào? Cố Vũ Ninh lại ở nơi đâu?

Vạn Gia Xuân muốn gặp mặt Cố Vũ Ninh, cậu chỉ đơn thuần muốn gặp mặt y.....

“Đinh –” Hòm thư biểu thị có mail mới.

Là Từ Hiểu Vũ dùng di động gửi mail, Vạn Gia Xuân khó hiểu nhìn giường Từ Hiểu Vũ một cái, hẳn rõ ràng vẫn nằm ở trên giường, đây là muốn ồn ào cái gì a?

Chủ đề: Xuân Xuân, đây là bản thảo tờ rơi, Cố Vũ Ninh viết.

Nội dung:

Có người nói, trong đầu mỗi người đều đã phác họa hình ảnh một nửa tương lai của chính mình, khi gặp người kia càng gần gũi hình ảnh này, em sẽ thích y, anh là hình vẽ trong đầu em phải không? Anh chỉ biết em chính là hình ảnh mà anh muốn tìm được kia.

Vạn Gia Xuân nghĩ đến câu nói cuối cùng kia, càng gần gũi lại càng thích, khi đem người kia trong hiện thực cùng hình ảnh trong đầu kia nói lại, chẳng phải là..... Còn chưa kịp rút ra kết luận, lại có mail truyền đến.

“Đinh –”.

Chủ đề: Xuân Xuân, đây là tao sửa chữa qua, có phải rất đáng xem hay không? Không cần khen tao!

Xuân Xuân, khi em nhìn thấy bức thư tình này anh có lẽ đã không ở bên cạnh em..... Xin chú ý, cậu ấy đã có chủ!

Vạn Gia Xuân vừa nhìn thấy cái này thì nổi giận, lửa giận vừa mới bình ổn lập tức bùng cháy, nhất thời nhớ đến chuyện Từ Hiểu Vũ khi đó hỏi cậu xin số điện thoại Long Ngâm, nhớ đến chuyện Long Ngâm chưa từng hỏi lại biết cậu tên gì, còn có một chuyện hai người cùng tạo ra tờ rơi, cùng với vừa rồi nam khẩu trang kia

rõ ràng chính là bản thân Từ Hiếu Vũ..... tất cả tất cả cậu đều đã hiểu rồi. Nếu không thể giận chó đánh mèo với Cố Vũ Ninh, cậu đành phải tìm người bên cạnh!

Người bên cạnh trừ bỏ tên phản bội Từ Hiếu Vũ còn có thể có ai! Cái tên bán đứng anh em kia! Cái tên không biết lễ nghĩa liêm sỉ!

“Từ, Hiếu, Vũ!” Vạn Gia Xuân nghiêng răng nghiêng lợi nói, ẩn trong mỗi chữ thốt ra đều mang theo tức giận.

Từ Hiếu Vũ từ trong ổ chăn chìa đầu ra. “Xuân Xuân, không cần khen tao.”.

“Khụ khụ, A Hải, tao thấy..... Chúng ta nên tránh một chút a.” Vương Cửu thấy mặt Vạn Gia Xuân biến thành màu đen, hần cảm thấy hần cần lảng tránh. hai người kia trong lúc đó nhất định có gì bí mật không thể nói người khác, đương nhiên mọi người cùng ký túc xá, cuối cùng vẫn sẽ biết, nhưng đợi qua trận bão táp này rồi biết cũng không muộn.

“Chính xác ngạch.” Chu Hải gương gạo gặt gật đầu, hai người lặng lẽ chuồn ra ngoài, chuẩn bị đi ăn cơm.

“Mày cũng dám liên kết với Cố Vũ Ninh đùa giỡn tao!”.

“Tuyệt đối không có, này không phải ẩn tên hiệu sao? Làm sao làm sao biết được nói Xuân Xuân là ai a?”.

“Mày là tên phản bội anh em!” Vạn Gia Xuân từ từ bò lên cầu thang.

Từ Hiếu Vũ nhìn thân thể cậu không ngừng hiện lên, có chút luống cuống, sắc mặt Vạn Gia Xuân không giống mọi ngày, cậu hình như thật sự tức giận. “Mày..... mày..... mày muốn làm chứ?”.

“Còn cần nói sao?” Vạn Gia Xuân siết chặt quả đấm, lại buông ra, xoa xoa các đốt ngón tay, phát ra thanh âm ca ca.

Từ Hiếu Vũ tuy trong lòng vẫn cảm thấy không phúc hậu, nhưng là ngoài miệng không muốn nói. Hần biết chính mình là có phần có lỗi với Vạn Gia Xuân, nhưng hần vẫn tin tưởng Vạn Gia Xuân sau này cảm kích mình. Hần đem chăn phủ lên đầu, nói: “..... Đừng đánh đầu.”.

“Hừ!” Vạn Gia Xuân nhào tới, cách chân giống như đánh bao cát, một quyền, một kích, như thế lặp lại, cậu muốn đem nội tâm buồn bực trút hết ra ngoài. Nhưng cậu đang buồn bực cái gì chứ? Bực bội Từ Hiếu Vũ phản bội mình sao? Nổi giận hần sửa nội dung tờ rơi, hại mình mất mặt sao? Nổi cáu Long Ngâm vẫn không nói y quen biết mình sao? Giận Cố Vũ Ninh giấu diếm sự thực y phải rời khỏi sao? Hay buồn bực bản thân sẽ có một đoạn thời gian rất dài nhìn không thấy y?

Vạn Gia Xuân trong lòng sớm đã có đáp án, Cố Vũ Ninh y thành công, vô luận là làm cho mình ấn tượng khắc sâu tờ rơi, hay hai câu thông báo ngắn gọn kia, đều khiến mình không thể quên y, nhớ lại ban đầu từng gặp nhau, khi đó cậu ngây ngốc đổ chai nước của Cố Vũ Ninh, sau bọn họ chẳng biết tại sao quen nhau, hiểu biết, tuy vừa mới bắt đầu cậu không biết tên y, mọi thứ của y, cậu chỉ biết là có Cố Vũ Ninh ở, cậu cũng rất an tâm. Thói quen mỗi một ngày của cậu, thường xuyên đi theo làm bạn, trong hiện thực bọn họ nói chuyện với nhau không nhiều lắm, nhưng y rất quan tâm tiếp nhận tờ rơi của mình, sau đó, y sẽ lẳng lặng đi ở bên cạnh, cùng cậu đi trở về ký túc xá, nếu ký túc xá mình cách chỗ y rất xa, Cố Vũ Ninh trong trò chơi, y sẽ ở thời điểm cậu xui xẻo, nghe dốc bầu tâm sự, sau đó cho cậu đề xuất, mỗi lần cậu gặp phải khó khăn, y đều sẽ hiện thân giúp cậu giải quyết, bọn họ ở trong trò chơi là đồng đội tốt, cũng là bạn tốt. Hiện thực kết hợp cùng hư cấu, Cố Vũ Ninh nguyên vẹn, luôn luôn ở bên người cậu.

“Xuân Xuân, còn giận sao?” Từ Hiếu Vũ vẽ mặt bi thương thúc giục vươn đầu, lại nhìn thấy người đánh mình trong mắt rưng rưng. Này sẽ không là vì hần khóc chứ? “Xuân Xuân, mày..... mày đánh tao, đau lòng à? Sao khóc rồi?”.

“Đau lòng em gái mày! Cho dù đánh chết mày, tao cũng vậy không đau không ngứa.” Vạn Gia Xuân xoa xoa khoeo mắt, quả thật có chút ướt át, nhớ tới đủ thứ trước kia, cậu đúng là khó chịu.

“Vậy mày đây là..... nhớ anh ta a.”.

“Liên quan cái P mày.”.

“Cái kia..... phải ngày mai mới có thể gọi điện thoại.” Từ Hiếu Vũ sợ cậu lại tức giận, dùng từ vô cùng cẩn thận.

“Ân?” Vạn Gia Xuân có chút khó hiểu.

“Anh Ninh lần này đi Âu Châu, phải ngồi máy bay lâu lắm mà.”

“Hình như mày rất rõ nha?”

Xong rồi, xem vẻ mặt này, dường như sau khi biết là mình lại biết được chuyện này rất không vừa lòng, đồng thời miệng đầy vị dấm chua, Từ Hiểu Vũ ảo não, hần sao lại nói nhiều như vậy chứ. “Ngạch.”

“Tao đánh chết mày.” Dứt lời, Từ Hiểu Vũ lòng có khôn ngoan lui vào ổ chăn, Vạn Gia Xuân lại lần nữa đối với hần như bao cát tiến hành quyền đấm cước đá. Tao cho mày cùng y tốt! Tao cho mày giấu diếm! thử xem tao không đánh chết mày! Vạn Gia Xuân khê cần môi, oán hận nghĩ.

10. Chương 10: Đường Về Là Mùa Xuân

Edit: Sam Leo

“Đồ..... Đồ.....”.

“Đang làm gì thế?” Cố Vũ Ninh giọng nói trầm thấp, thông thả nói.

“Con mẹ nó, mày là ai a? giữa đêm giữa hôm 4 giờ điện thoại tao, mày có bệnh a?” Vạn Gia Xuân đem điện thoại đặt bên tai, ánh mắt chưa mở, ý thức vô cùng mơ hồ, yếu ớt nói.

“Ngạch, SORRY, anh quên còn sự chênh lệch múi giờ.”

“Anh..... Anh là Cố Vũ Ninh.”

“Bằng không còn có ai.”

“Anh chết tiết không lương tâm, anh còn nhớ điện thoại cho em.”

“Em là người đầu tiên anh báo tin sau khi đến bên này.”

“Hừ.”

“Xuân, anh rất nhớ em.”

“Ân.”

“Lần đó sau khi hôn em không dám gặp lại em, anh thực sự rất hối hận.”

“Ân.”

“Nhớ anh không?”

“.....”.

“Sao không nói lời nào?”

“Em..... em nhớ.” Vạn Gia Xuân dúm đầu vào ổ chăn nhỏ giọng nói, sợ bị những người khác nghe thấy, tuy nhìn qua những người khác đã bày ra bộ dáng ngủ say.

“.....” đầu kia điện thoại Cố Vũ Ninh hiếm có mặt đỏ, y giờ phút này khát khao kéo Vạn Gia Xuân từ trên giường lên hung hăng hôn cậu mấy ngụm.

“Chừng nào thì anh trở về?”

“Ân.....khi mùa xuân đến a.”

“Nga.”

“Em sẽ chờ anh sao?”

“.....” Rất lâu, Cố Vũ Ninh cũng không thúc giục, y đang chờ đợi, Vạn Gia Xuân suy nghĩ hồi lâu, mới như hạ quyết tâm kết luận. Khẽ hừ một tiếng: “Ân.”

“Anh mỗi ngày điện thoại cho em.”

“Không cần.” nhận điện thoại phải trả phí. “Chúng ta nói chuyện ở qua mail.”

“Được được, thời tiết lạnh phải chú ý mặc quần áo.”

“Ân, anh cũng thế nha.”

Sau khi tắt điện thoại, khoe miệng Vạn Gia Xuân giờ lên một nụ cười, cậu nhắm mắt lại, nghĩ đến một người Á Âu đại lục kia, người cho cậu tất cả vương bận không tha, rồi sau đó chìm vào giấc ngủ.

Thời gian trôi qua, sau khi Cố Vũ Ninh xuất ngoại, hai người như trước duy trì liên hệ, đương nhiên phí điện thoại rất mắc, Vạn Gia Xuân là tuyệt đối sẽ không nhận điện thoại của y, rơi vào đường cùng, Cố Vũ Ninh đề nghị Vạn Gia Xuân đăng kí Skype, hai người quyết định nói chuyện phiếm qua video.

“Đang làm gì thế?” Vạn Gia Xuân mặc áo ngủ ngồi ở trên giường nhà mình.

“Vừa rồi đang vẽ giấy mà.”

“Là bài tập sao?”

“Không phải, cao hứng nhất thời, Xuân, phòng em..... Bao lâu rồi chưa dọn dẹp thế?”

“A?” Vạn Gia Xuân nhìn phía sau, trên sofa đầy quần áo tất vớ bẩn, trên bàn trà nhỏ đều là những sách chuyên ngành liên quan hoặc là tranh châm biếm linh tinh. “Mấy quần áo đó một hồi mẹ em sẽ lấy đi giặt mà.”

“Hết chỗ nói với em rồi.”

“Sao? Ghét bỏ em?” Vạn Gia Xuân tròng y.

Mẹ Vạn không mời tự vào, lập tức đi đến bên giường cậu, khiến Vạn Gia Xuân hoảng sợ. “A Xuân, đang làm gì đó?”

“Mẹ, mẹ vào sao không gõ cửa?!” Vạn Gia Xuân lật đật khép máy tính lại.

“Con làm cái gì không thể cho người ta thấy sao?”

“Thần kinh hề hề.”

“Không phải đang xem phim chứ?”

“Mẹ, mẹ điên rồi?!” Vạn Gia Xuân đột nhiên nhớ tới máy tính chỉ khép lại thôi, cậu cũng chưa đóng cửa sổ trang web, Cố Vũ Ninh đầu kia sẽ không nghe được cậu cùng mẹ nói chuyện chứ? “Đúng rồi mẹ, giúp con đem quần áo này đi giặt a.”

“Chuyện mình thì tự mình làm, mẹ chỉ tới gọi con đến phòng khách ăn khuya.”

“Một hồi sẽ đi.”

“Được rồi, vậy nhanh lên nga. Bể không lạnh sẽ ăn không ngon.”

Đợi mẹ Vạn đi rồi, Vạn Gia Xuân cũng đi theo bước chân của bà, nhưng đi tới cửa cậu khóa cửa phòng lại, lúc này mới quay trở lại trên giường, mở máy tính ra, nhập mật mã vào giao diện.

“Xuân, em sẽ không vừa cùng anh nói chuyện phiếm, vừa xem phim chứ?”

“Anh đang thiếu đánh đây mà.”

“Đúng rồi, tài khoản của anh ở trong Dạy em có đang dùng không?”

“Ân, em chuyển hết trang bị cao cấp của anh qua tài khoản em rồi, khá khá.” Vạn Gia Xuân bắt đầu cười gian.

Cố Vũ Ninh bắt đầu nhìn cậu một cái, một bộ dáng anh biết mà. “Em phải đối xử tốt với nó.”

“Ân, đó là, của anh chính là của em, mặc dù của em vẫn là của em.”

Vạn Gia Xuân không nói cho Cố Vũ Ninh, từ khi y đi rồi, cậu đã có một đoạn thời gian thật dài không chơi trò chơi, Long Ngâm không ở đột nhiên cảm thấy không gì hứng thú, hơn nữa gần tới thi cuối kỳ, mọi người đều đang chăm chỉ ôn tập tránh cho vướng môn, cậu cũng không nên quá mức lơ là bản thân.

“Xuân, mấy ngày nữa năm mới anh có thể không online.”

Vạn Gia Xuân kinh ngạc một lát, mới nói ra nghi vấn. “Vì sao?”

“Muốn đi quán bar chè chén say sưa.”

“Nga. Được rồi, sau này bồi thường em.”

“Nhất định phải.”

Cuối tháng 12, trên đường lộ gió lạnh gào thét, lại ngăn cản không được hơi thở của năm mới, rất nhiều cửa hàng lớn đều treo banner mừng nguyên đán, các loại nhãn hiệu lớn giảm giá hấp dẫn thanh niên già trẻ ghé thăm. Bởi vì nguyên đán nghỉ một ngày, Vạn Gia Xuân quyết định cùng nhóm bạn cùng phòng đến quán ăn nhỏ uống rượu chè chén say sưa. Mà một ngày này Chu Hải vốn không định đi, bởi vì do Khoa Ni, nhưng thiếu số phải phục tùng đa số, hẳn đành phải theo, hơn nữa còn đáp ứng yêu cầu của đám bạn dẫn Khoa Ni theo.

Nhưng, Khoa Ni cùng Chu Hải thông dong đến trễ, khi hai người chạy tới, Khoa Ni đập vào trong mắt mọi người, thân áo sơ mi cổ thấp vàng nhạt, quần jean bó sát người làm cho chân có vẻ càng thêm mảnh, ngũ quan y tinh tế, trên mặt quét một lớp phấn nền trang nhã, mang theo điểm tà mị không hiểu.

“Chào mọi người.”

“Cậu chính là Khoa Ni sao?” Vương Cửu liếc y một cái, hóa ra y chính là “bạn” của anh em, sắc tướng cũng không tệ lắm.

“Ân, xin chỉ bảo nhiều.”

“Đến, đến, đến, ngồi, uống rượu!” Vạn Gia Xuân cười tiếp đón y, đây là lần đầu tiên cậu nhìn thấy Khoa Ni, tuy bọn họ cùng là người trong giới, nhưng thực rõ ràng Vạn Gia Xuân cùng Khoa Ni cũng không phải người cùng một phong cách.

“Được.” Khoa Ni mỉm cười, y tiếp nhận bình rượu liền cạn, Chu Hải ngồi ở bên cạnh y, hẳn có chút lo lắng, nhỏ giọng ghé vào lỗ tai y nói: “Đừng uống nhiều quá.”

Từ Hiểu Vũ ăn mấy ngụm đồ ăn, đối Vương Cửu nói: “Trường xá, bây giờ thì hai ta độc thân.”

“A, khoa học kỹ thuật bình thường.” Vương Cửu cầm ly rượu, chạm vào ly rượu của hắn.

Vạn Gia Xuân nghiêng mắt trông hai người bọn họ, tuy cậu cùng Cố Vũ Ninh lưỡng tình tương duyệt không sai, nhưng Cố Vũ Ninh chưa nói hai người bọn họ là quan hệ này nha.

“Tao cũng độc thân.”

“Xuân Xuân, may thật không phúc hậu, anh Ninh cần phải thương tâm.”

Khoa Ni nghe được những lời này liếc nhìn Vạn Gia Xuân một cái, nhưng cậu chỉ lo trông Từ Hiểu Vũ, không chú ý ánh mắt Khoa Ni nhìn cậu. Đợi khi cậu vào WC, Khoa Ni cũng theo vào WC.

“Xuân Xuân.” Khoa Ni đi đến bên cạnh cậu kêu.

Vạn Gia Xuân bị sự xuất hiện đột ngột của y làm hoảng sợ, thiếu chút nữa tiểu không được. “A?”

“Cậu cũng là cái kia sao?” Khoa Ni chỉ về cái gì Vạn Gia Xuân lập tức liền hiểu được.

“A, tôi không biết ân, chẳng qua vừa khéo yêu thích người kia cũng là nam.”

“Tôi chỉ biết, cậu và tôi không giống nhau.”

“Không..... Không giống?”

“Tôi từ nhỏ chỉ biết bản thân không giống những người khác, tôi..... Thích đàn ông.”

“Cậu.....” Vạn Gia Xuân trái lại không nghĩ nhiều lắm, dù sao kết cục của hai người bọn họ đều là cùng đàn ông, ai trước ai sau có gì khác nhau đâu?

“Đúng rồi, tôi hơi tò mò, cậu cùng vị kia nhà cậu ai ở trên ai ở dưới a?”

Vạn Gia Xuân lơ mơ rồi, ai ai là ý gì? Cái gì trên trên dưới dưới.“Gì, ý gì?”

Đến phiên Khoa Ni ngáy cả người, y xấu hổ hỏi Vạn Gia Xuân, về mặt không thể tin. “Cậu..... cậu sẽ không phải chưa từng xem qua chứ?”

“Cái gì a?”

“GV.”

“Trước kia có xem AV, có gì khác nhau sao?”

Khoa Ni cùng Vạn Gia Xuân vừa đi ra WC, y vừa lấy di động mở bluetooth truyền cho Vạn Gia Xuân. “Mở bluetooth ra nha, có thứ tốt cho cậu.”

“Nga.”

Mấy người uống rượu đến hơn nửa đêm, những người khách khác của quán ăn nhỏ đều đã rời đi, chỉ còn lại bọn họ đang uống rượu vui đùa âm ỉ, Vạn Gia Xuân thấy Chu Hải cùng Khoa Ni rời đi cả buổi không thấy trở về, có chút lo lắng, cứ theo hướng bọn họ rời khỏi đi qua, cũng không ngờ ở chỗ bóng râm bên đường nghe được thanh âm hai người, đường nhỏ hẻo lánh nửa đêm, gió bắc thổi lạnh, Vạn Gia Xuân nhin không được xoa xoa tay.

“Nếu không, anh trở về nói một tiếng với bọn họ.”

“Àn.....” Khoa Ni có chút áy náy hừ một tiếng. “..... Đừng..... Đừng cản chỗ đó.”

Vạn Gia Xuân hướng mắt nhìn, bị dọa rồi, cậu thấy Khoa Ni cùng Chu Hải hai người đang hôn kịch liệt, nhất thời cảm thấy thực xấu hổ, lặng lẽ chạy đi, cái gì đây hai người này thật sự là tinh ranh nóng nảy. Khiến cho sau đó, hai người trở lại, trên mặt Khoa Ni một trận ửng hồng, Vạn Gia Xuân biết hai người bọn họ vừa rồi làm chuyện gì, nhất thời không dám ngẩng đầu.

“Chúc mừng năm mới, bạch bạch.”

Đợi hai người đi không bao lâu, còn lại ba người không về trường học, lúc này ký túc xá chắc chắn đóng cửa, ba người thuê phòng, Từ Hiểu Vũ cùng Vương Cửu ngủ một giường, Vạn Gia Xuân tự mình ngủ một cái, cậu lần qua lộn lại ngủ không được, bèn lấy di động xem “thứ tốt” Khoa Ni gửi cho cậu, mới mở phim đã bị cảnh tượng hai thân ảnh trần trụi quần cùng một chỗ dọa sợ. Đây là đùa giỡn gì thế? Dĩ nhiên là XXX! Thì ra hai người đàn ông còn..... Còn có thể như vậy, Vạn Gia Xuân xem như mở rộng tầm mắt, chẳng qua rất bị thương thức giục a, cậu chỉ không cần thận đem nhân vật nam chính nghĩ thành mặt Cố Vũ Ninh, thân dưới lập tức có phản ứng xấu hổ. Cậu phủ chắn, dù sao tắt đèn ai cũng nhìn không thấy, tay duỗi vào trong quần lót.....

Đáng giận Cố Vũ Ninh, anh mau mau trở về đi.

Sau khi toàn bộ kỳ thi cuối kỳ kết thúc, tất cả mọi người vội vàng thu dọn hành lý về nhà. Vạn Gia Xuân quyết định ở kỳ nghỉ đông phải tiếp tục làm thêm kiếm tiền, tuy cậu vẫn không thiếu tiền tiêu, nhưng vẫn la hét “làm thêm” thành thói quen, dù sao ở nhà cũng là chơi trò chơi đủ loại suy sút tinh thần, còn không bằng ra ngoài, tìm cửa hàng bán hoa làm nhân viên thu ngân, cứ như vậy làm qua một kỳ nghỉ đông. Đợi đến khai giảng đã gần đầu tháng ba, mắt thấy ngày về của Cố Vũ Ninh càng gần, Vạn Gia Xuân về mặt tươi cười cả ngày, sợ người khác nhìn không ra cậu sắp tới có chuyện vui.

“Khi nào thì trở về?”

“Tháng tư mà.”

“Nhanh, nhanh.”

“Nhớ anh sao?”.

“Cút, anh ít tự kỷ đi, anh còn nợ em một trận đánh.”.

“Được được được, trở về cho em đánh đủ.” Cố Vũ Ninh vẻ mặt chìm đắm cương chiều nói, tầm mắt hai người ở trong video đối nhau một lát, y còn nói thêm: “Xuân, anh có phòng ở ngoài trường, trước kia cuối tuần anh đều ngủ ở đó, em muốn tới xem không?”.

“Nói trọng điểm.” Không có việc gì tỏ ra xum xoe, khẳng định không phải chuyện tốt.

“Ngạch. thì thuận tiện giúp quét dọn vệ sinh.” Cố Vũ Ninh nhớ căn phòng kia của mình, là quà cậu y tặng khi y đậu đại học a, nói là nếu quen bạn không tiện trở về ký túc xá, có thể đến phòng kia..... Ngạch bồi dường tình cảm.

“Chìa khóa đâu?” Vạn Gia Xuân mặc dù có chút bất mãn, nhưng ngoài miệng lại kìm nén không quyết tâm cự tuyệt.

“Ở chỗ Hiểu Vũ kia.”

“Anh cùng Hiểu Vũ rất quen thuộc sao? Hai người quan hệ gì?” Vạn Gia Xuân miệng đầy ghen tuông, cậu đối với chuyện hai người bọn họ hợp mưu làm tờ rơi hại cậu mất mặt xấu hổ, Vạn Gia Xuân vẫn như cũ canh cánh trong lòng.

“Ngạch, nó có lần cuối tuần đến chỗ anh chơi trò chơi, lúc đi nói là sau này còn muốn đến, dù sao phòng kia anh rất ít trở về, bèn đưa cho nó chìa khóa.....”.

“Anh nhưng thật ra rất tín nhiệm nó hử!”.

“Nó không phải bạn em sao?”.

“Được, em tìm nó lấy đi.”.

Vạn Gia Xuân đoạt lấy chìa khóa từ trong tay Từ Hiểu Vũ, hỏi địa chỉ, được thời gian rảnh thì lập tức vội vã đi qua, muốn nhìn một chút chỗ ở của Cố Vũ Ninh. Chỗ y ở cách nội thành không xa, là gần vườn hoa, nhà y ở tại lầu hai. Vạn Gia Xuân mở cửa phòng, cửa sổ đóng chặt thời gian dài, làm cho trong phòng có mùi khó ngửi, Vạn Gia Xuân mở cửa sổ, lúc này mới từ từ đánh giá căn phòng. Hai phòng ngủ hai phòng khách, diện tích không lớn, vừa vặn thích hợp hai người ở. Phòng khách còn có sofa dài màu xám, trên bàn trà thủy tinh sách chuyên ngành cơ bản đặt ngăn nắp, truyền hình lớn 40 inch, quả thật thích hợp dùng để kết nối máy tính ngoạn trò chơi. Cả căn phòng làm cho người ta cảm giác chính là đơn giản, màu sắc tương đối đơn điệu. Vạn Gia Xuân sau khi quét dọn phòng, đang ngủ ở trên sofa. Ngủ không biết qua bao lâu, khi cậu mở to mắt, phát hiện cửa phòng đang mở, một thân ảnh quen thuộc đang kéo vali hành lý nặng nề đi vào.

“Cố..... Cố.....”.

Về mặt Cố Vũ Ninh trước mắt phong trần mệt mỏi, sợi tóc hơi lộn xộn, mặt mang theo mệt mỏi, trên người mặc áo khoác màu kaki, quần tây màu xám, khi y thấy Vạn Gia Xuân ngồi ở trên sofa, mắt mang ý cười, khóe miệng nâng lên, không có báo trước cho Vạn Gia Xuân chuyện y đổi vé máy bay trộm trở về, ngồi máy bay mười mấy tiếng, một đêm không ngủ, sau khi xuống máy bay lại vội vàng vàng vác hành lý trở về, tính ngủ một giấc, sau đó sẽ quay về trường cho cậu kinh ngạc vui mừng. Không nghĩ tới, cậu đang ở trước mắt, Cố Vũ Ninh y có thể nào không vui.

“Lại đây.” y khẽ nói.

Vạn Gia Xuân còn có chút không thể tin, Cố Vũ Ninh rõ ràng nói là phải tháng tư mới trở về, cậu sẽ không phải nằm mơ chứ? Cậu dụi dụi mắt.

“Không tin à?” Cố Vũ Ninh vừa cười, y đem vali hành lý đẩy sang một bên, sau đó đi đến trước mặt Vạn Gia Xuân vươn tay. “Bảo bối, để anh ôm một cái.”.

Vạn Gia Xuân bất đắc dĩ nhìn y, nhưng thân thể vẫn nhích lại gần phía trước, lui vào trong lòng y, thật là y! “Sao trở về sớm vậy?”.

“Nhớ em muốn chết, chờ không kịp rồi.”.

Vạn Gia Xuân dùng tay từ sau lưng y hướng lên phía trên vổ vổ đầu y. “Anh chẳng lẽ không biết nói tương lai còn dài sao?” Tuy cậu cũng rất nhớ y, nhất là lần trước sau khi nhìn thấy Khoa Ni cùng Chu Hải, cậu lại càng nhớ.

“Không biết, chỉ quan tâm giờ này khắc này.” ánh mắt hai người nhìn thẳng đối phương, Cố Vũ Ninh ôm thắt lưng mảnh khảnh của cậu, không hiểu đã muốn càng tới gần cậu một chút. “Trước hôn một cái.”.

“Không cần.” Vạn Gia Xuân lấy tay che miệng y, Cố Vũ Ninh vươn đầu lưỡi liếm liếm tay cậu, khiến cho lòng Vạn Gia Xuân ngứa ngứa. “Anh làm đây.” Cậu dời tay, hướng cậu tới gần khuôn mặt phóng đại của Cố Vũ Ninh, Cố Vũ Ninh nghiêng người ngậm môi cậu, từ từ hút thỏa đáng, Vạn Gia Xuân đang muốn mở miệng nói chút gì, đôi môi khê nhếch, đầu lưỡi của người nào đó liền dễ dàng tiến vào, cùng chính mình dây dưa không thôi, trong ngực Vạn Gia Xuân phập phồng bất định, tim đập nhanh hơn, nụ hôn này không giống nụ hôn chuẩn chuẩn lướt nước lần trước, giống như muốn đem cậu cắn nuốt đến chỗ không biết, rất nhanh cậu liền mất đi hơi sức, vị trí hai người cũng bất giác đổi, Cố Vũ Ninh ngã vào sô pha, cậu nghiêng người ở trên đùi Cố Vũ Ninh, bởi vì vừa rồi khi ngã xuống không trọng tâm, rằng Vạn Gia Xuân cắn trúng lưỡi Cố Vũ Ninh.

“Đau.”.

Vạn Gia Xuân thấy mình ngồi ở trên đùi y, có chút xấu hổ, lấy tay đẩy đẩy y, cậu nói “Em muốn đứng lên.”.

Cố Vũ Ninh vươn tay ôm cậu. “Không cho, để anh cảm nhận một chút.” Cảm nhận một chút độ ấm thân thể của người trước mắt, không vì cái khác, chỉ vì có thể an ủi mấy tháng tưởng nhớ sâu đậm. Rốt cục không phải mặt đối mặt qua video, mà là chân chính ôm vào trong lòng. “Xuân Xuân, anh thích em.” Y dùng giọng nói trầm thấp nói.

“A, ừ.” Vạn Gia Xuân ban đầu hơi kinh ngạc, nhưng rất nhanh liền phản ứng lại, cậu khê gật đầu, cười cười.

“Xuân, xác định chút phản ứng nha?”.

“Bằng không thì?”.

“Trả lời anh a, có thích hay không, có thích hay không ừ?” tay Cố Vũ Ninh ôm chặt thắt lưng cậu, mặt sát gần đến hổi.

“Học trưởng, anh có thể không cần bán manh hay không, không thích anh có thể để cho anh hôn sao!!!!” Vạn Gia Xuân hung hăng liếc y một cái.

“Thật tốt.”.

Cố Vũ Ninh sau khi cười nói xong, ngả đầu, khép mắt, đã ngủ, để lại Vạn Gia Xuân một bộ mặt ngốc lăng, Cố Vũ Ninh đây là muốn thể hiện cái gì a? vậy mà bỏ rơi mình ngủ luôn rồi, tuy cậu hiểu y một đêm không mệt mỏi, nhưng không thể ngủ trên sô pha nha, cậu dìu Cố Vũ Ninh vào phòng trong, bản thân cũng ngả lên theo..

Ngoài cửa sổ ánh nắng tươi sáng, cây cối trần trụi sau khi trải qua thử thách mùa đông đã sinh ra dấu vết xanh nhạt, hương cỏ xanh nhàn nhạt tản mát ra ven đường, giống như đang nhắc nhở mọi người mùa xuân đã đến rồi, vạn vật sắp hồi sinh. Gió nhẹ dịu dàng ấm áp thổi vào bên trong, vén lên màn cửa sổ, người yêu ôm nhau trầm lắng ngủ, Vạn Gia Xuân rốt cục ôm chặt mùa xuân của chính mình.

– Hoàn chính văn –.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Ban đầu chỉ tính ba chương đã kết thúc T T, bởi vì trong thời gian ngắn viết không xong, một lúc sau ý tưởng trong đầu lại nhiều, đành phải từ từ viết, vì thế cậu chuyện cũng từ từ trở nên dài, hiện tại cuối cùng kết thúc [tuy còn thiếu phần cuối]. thật cảm động.

11. Chương 11: Phần Cuối

Edit: Sam Leo

Từ sau khi hai người xác lập quan hệ yêu đương, thứ sáu tới chủ nhật mỗi tuần muốn nhìn thấy Vạn Gia Xuân ở trong ký túc xá sao? Đây là không có khả năng. Thứ sáu vừa tan học cậu liền vác hành lý đi đến nhà Cổ Vũ Ninh. Dường lời Từ Hiểu Vũ hình dung chính là “trai lớn không thể giữ được”, “con trai có chồng giống như thau nước rửa chân hắt đi a”.

Lại là một cuối tuần tươi đẹp, Vạn Gia Xuân ngẩng đầu bắt chéo chân xem kịch truyền hình, mà Cổ Vũ Ninh thì đang trong phòng chơi game online. Nói trong khoảng thời gian này là giải thi đấu Võ Lâm Minh Chủ liên server mỗi năm một lần trong Dạ Du Giang Hồ, chiến đấu chọn áp dụng chế độ võ đài, đầu tiên là ở các server chọn ra mười tên đứng đầu, rồi sau đó tập hợp cao thủ các server, người thắng lợi trải qua khiêu chiến võ lâm minh chủ năm trước, vì vậy chọn được một người mới. Cổ Vũ Ninh bởi vì luôn luôn ở top mười cao thủ đứng trên bảng xếp hạng server, thực lực rất mạnh, có thể nói là đánh đâu thắng đó, bách chiến bách thắng, rất nhanh đã vào vòng đấu kế tiếp. Thi đấu chọn lựa Võ lâm minh chủ đã tiến hành nửa tháng rồi, đêm nay tiến vào giai đoạn cuối cùng. Cổ Vũ Ninh nhìn thời gian một chút, vừa thao tác bàn phím trong tay, vừa đối với Vạn Gia Xuân bên ngoài nói: “Xuân Xuân, mau mau đi tắm đi!”.

“Nga.”

Vạn Gia Xuân đi vào phòng nhìn máy tính một cái, ánh mắt nhất thời tràn ngập ý tứ trách móc, thời gian này tuần trước cậu cũng ngồi ở chỗ này cùng người ta quyết đấu, nhưng không may còn chưa đến vòng kế tiếp đã bị quét xuống, sau đó chỉ có thể ở bên cạnh nhìn Cổ Vũ Ninh chơi vui vẻ, thấy người này gần như là trăm chiến mà không thua, dù sao cũng không gì xem, cậu bèn đổi xem phim. “Đêm nay phải quyết thắng thua a?”.

“Ân, có lẽ cũng hai ba tiếng nữa.”

“Nga.” Vạn Gia Xuân đi vào phòng tắm, cởi quần áo ném một bên, mở vòi sen, nước ấm áp ào ào phun lên người vô cùng thoải mái.

Cổ Vũ Ninh vừa nhìn chăm chăm màn hình vừa liếc thân ảnh đang trong phòng tắm kia, nghe tiếng nước chảy, không khỏi ý động. Đây không phải lần đầu tiên, nhưng mỗi lần y đều khắc chế bản thân, tuy hai người cùng nhau một đoạn thời gian rồi, nhưng y vẫn không muốn quá nhanh.....

Qua một đoạn thời gian rất dài, Cổ Vũ Ninh gần như nghĩ Vạn Gia Xuân té xỉu ở trong phòng tắm, trận chiến trong tay cũng không cho phép phân tâm, cuối cùng lại xử lý một đối thủ, là có thể tiến vào giai đoạn cuối cùng, cùng Võ Lâm Minh Chủ năm trước quyết định thắng bại.

[Bá chủ một phương] vừa rồi có chú ý cậu, cảm thấy cậu rất mạnh mẽ nha.

[Long Ngâm thiên hạ] nga.

[Bá chủ một phương] tôi sẽ không thủ hạ lưu tình nga.

[Long Ngâm thiên hạ] nga.

[Bá chủ một phương] nói nhiều hai chữ sẽ như thế nào a?

[Long Ngâm thiên hạ] nga nga nga.

Cổ Vũ Ninh bận nhìn chăm chăm phía phòng tắm, không để ý tới đối thủ của y. Thời điểm quyết đấu chính thức bắt đầu, Vạn Gia Xuân cuối cùng từ trong phòng tắm đi ra, Cổ Vũ Ninh chỉ thấy cậu mới vẩy khăn tắm quanh phần eo đã bước ra, lập tức bị dọa sợ, đây là tình huống gì?

Vạn Gia Xuân nhúc nhích đầu, vẻ mặt xấu hổ nói “Ngạch, vừa rồi quên mang theo quần áo vào.”.

“Em..... Em sẽ không phải ngay cả quần lót cũng không mặc chứ?” vừa nghĩ đến, cả người Cổ Vũ Ninh đột nhiên hừng hực.

“A? Ngạch.” Vạn Gia Xuân khẽ gạt đầu, đi về phía tủ quần áo, cũng không ngờ nửa đường đã bị Cố Vũ Ninh từ phía sau ôm thắt lưng, tay lạnh lẽo thân thiết thân thể còn mang chút ấm áp của Vạn Gia Xuân. Vạn Gia Xuân khó chịu gầm nhẹ. “Ừ, anh làm gì thế?”

“Còn cần hỏi sao?” Cố Vũ Ninh nhẹ nhàng gặm gặm cổ cậu.

“Đừng phát xuân a ư.” Vạn Gia Xuân lấy tay đẩy đẩy đầu y, cậu xoay người đối diện Cố Vũ Ninh, hai người kề sát, Vạn Gia Xuân toàn thân chỉ có một cái khăn tắm ở phần eo, rất nhanh cậu đã phát hiện phía dưới có cái gì đang đẩy đẩy mình. “Anh..... anh không phải đâu?”

“Đúng là.” Cố Vũ Ninh trong mắt tràn ngập lửa xxx, tay nhẹ nhàng vuốt ve ở phía sau lưng Vạn Gia Xuân, khiến cho cậu một trận rung động.

“Ừ, Vô Lâm Minh Chủ của anh còn muốn từ bỏ.....” Vạn Gia Xuân kêu, ý đồ muốn dời đi lực chú ý của y, nhưng Cố Vũ Ninh lại nở nụ cười, y ái muội nói: “Từ bỏ rồi, chỉ muốn em.”

“..... Ngạch, anh rốt cuộc muốn làm gì a?” Vạn Gia Xuân nheo mắt, có chút đề phòng quan sát y.

“Áp em a.”

“Áp em sao? Thật sự là truyện cười cực kỳ lớn! Ai áp ai còn chưa biết mà.” Vạn Gia Xuân bóp bóp quai hàm y.

“Được, vậy chúng ta cứ thử xem xem.”

Cố Vũ Ninh đẩy Vạn Gia Xuân ngã lên trên giường, toàn bộ thân thể bèn áp qua, hôn nhẹ mặt cậu, Vạn Gia Xuân ôm y đồng thời sử dụng sức lực đẩy y sang một bên, đổi vị trí ngồi ở phía trên Cố Vũ Ninh. “Em cho anh áp em.” Vạn Gia Xuân ngắt thắt lưng y hung hăng nói.

“Ha ha.” Cố Vũ Ninh ấn đầu cậu xuống, liếm liếm môi cậu, dùng đầu lưỡi cạy mở cánh môi cậu, đầu lưỡi linh hoạt duỗi vào dây dưa cùng cậu, lưỡi y còn luôn luôn dạo lướt chung quanh ở trong khoang miệng cậu, giống như muốn nhét tất cả của Vạn Gia Xuân vào chính mình.

“Ngô.....” Bị y hôn đến phóng phát lập tức mất đi khí lực, khăn tắm trên người không biết khi nào rớt, cậu đang trần trụi cơ thể tựa vào trên người Cố Vũ Ninh, Cố Vũ Ninh một lần nữa đặt cậu dưới thân, lửa nóng dưới thân y đang đỉnh trước bụng Vạn Gia Xuân, Cố Vũ Ninh thì ra sức hôn cậu, còn thuận tay cởi quần áo trên người mình, rồi sau đó hai tay tự nhiên mà vuốt ve da thịt toàn thân người dưới thân, đụng đến vùng mẫn cảm của cậu, Vạn Gia Xuân không tự chủ nhẹ nhàng rên: “Àn.....”

Ngoài cửa sổ ánh trăng sáng trong xuyên qua cửa sổ sát đất chiếu vào trên thân mình Vạn Gia Xuân, coi như vì cậu rắc một chút màu ngân bạch rực rỡ, Cố Vũ Ninh sáp lên gặm cắn vành tai cậu, tiếp theo hôn dọc theo cổ xuống dưới.....

Máy tính lẻ loi bình yên đứng ở một bên trên bàn học, dường như đang oán trách chủ nhân bỏ rơi chính mình, trò chơi trong màn hình máy tính vẫn đang tiến hành, chẳng qua người chơi nào đó đã biến mất rồi, nhân vật trò chơi lại còn dừng lại ở trên khung hình...

[Kênh Thế Giới][Bánh chiên hành không rau] tôi thật là vì Long Ngâm đại nhân mới đến oa, y hôm nay xảy ra chuyện gì a?

[Kênh Thế Giới][Em gái ngồi mũi thuyền] Long Ngâm đến lượt sẽ không là muốn chơi ám chiêu gì đi? Sao cả buổi không ra tay nha?

[Kênh Thế Giới][Anh trai ngồi đuôi thuyền] tôi nói Long Ngâm sẽ không phải sợ rồi chứ.

[Kênh Thế Giới][Tiểu Bài Bài] hần có lẽ chấn động rồi đi.

[Kênh Thế Giới][Tôi là một quân nho nhỏ] rõ ràng, y đang làm việc.

[Kênh Thế Giới][Bánh chiên hành không rau] làm chuyện gì chứ??

[Kênh Thế Giới][Tôi là một quân nho nhỏ] rõ ràng, làm chuyện yêu.

[Kênh Thế Giới][Anh trai ngồi đuôi thuyền] tôi xoa, Nho nhỏ quân, cậu biết chân tướng rồi!!!!

[Kênh Thế Giới][Tiểu Bài Bài] cậu biết chân tướng rồi a!

[Kênh Thế Giới][Bánh chiên hành không rau] không có khả năng đi! ở thời khắc mấu chốt này sao?

.....

[Kênh Thế Giới][Bá chủ một phương] người cấp bậc cao, ngay cả chém chết cũng không dễ dàng.

[Kênh Thế Giới][Anh trai ngồi đuôi thuyền] oa. Chấm dứt chiến đấu rồi?

[Kênh Thế Giới][Bá chủ một phương] thật không tinh thần, một tôi còn rất chờ mong, kết quả tiếp tục nửa giờ, y vẫn không nhúc nhích.

[Kênh Thế Giới][Bánh chiên hành không rau] ô ô ô, Long Ngâm đại nhân nhất định đang bận việc khác rồi.

[Kênh Thế Giới][Bá chủ một phương] chẳng lẽ hẳn xem thường tôi a? Cho nên không đánh với tôi?

[Kênh Thế Giới][Tôi là một quân nho nhỏ] thân, anh suy nghĩ nhiều quá.

[Kênh Thế Giới][Bá chủ một phương] chẳng lẽ thật sự là hấn sợ tôi sao?

[Kênh Thế Giới][Tôi là một quân nho nhỏ] thân, anh thiệt tình suy nghĩ nhiều quá.

Thời điểm [Bá chủ một phương] lên ngai vàng Võ Lâm Minh Chủ năm nay, đã là một chuyện nhiều giờ sau đó. Mà một người khác trong phòng, vốn còn đang dây dưa thân thể, cuối cùng tách ra. Cố Vũ Ninh trong miệng chứa ý cười, hai tay chống đỡ thân mình, nhìn trên người Vạn Gia Xuân nơi nơi đều là ấn ký của y, tỏ vẻ vô cùng vừa lòng. Vạn Gia Xuân ở dưới thân y về mặt xuân triều chưa tan, sau khi lấy lại tinh thần, hung hăng trừng y.

“Thoải mái sao.” Cố Vũ Ninh cọ cọ mặt y.

“Thoải mái cái P.” Vạn Gia Xuân quay đầu đi, về mặt chớ đụng nói.

“Nga? Vậy vừa rồi là ai ân a a kêu đến lớn tiếng như vậy?”.

“Anh.....” Vạn Gia Xuân soạn soạn một cái đỏ mặt. “Anh không biết xấu hổ!”.

Cố Vũ Ninh sờ sờ làn da mịn màng trơn bóng của cậu, dùng giọng điệu trêu chọc nói “Xuân Xuân, anh còn muốn?”.

“Muốn em gái anh a, anh uống Viagra à!” Vạn Gia Xuân nghiêng người, muốn kéo chăn bọc kín bản thân, để phòng ngừa lại chịu “độc thủ”.

Cố Vũ Ninh ném chăn xuống đất, xoay mình cậu lại, hướng mặt mình. “Cho hay không?”.

“Không cho.”.

“Nói trái lòng mình đúng không? Vậy thì cho em nữa.” Cố Vũ Ninh bắt lấy “em nhỏ” của Vạn Gia Xuân, bắt đầu nhẹ nhàng cao thấp di chuyển chà xát, Vạn Gia Xuân cắn chặt răng không cho bản thân phát ra tiếng rên.“Thoải mái sao?”.

“Không..... Ân”.

“Em có phản ứng mà.”.

“Đừng.....”.

“Xuân, anh thích em.”.

“Ân.”.

.....

“Xuân, phía dưới của em sao vẫn chặt như vậy.”.

“Cút ngay, anh đồ vô lại.”.

“Mở chân ra chút.”.

“Buông tay ra ai, anh..... anh không phải người.”

“Được được, đã đi vào rồi.”

“A..... anh..... anh đi ra ngoài.”

“Bên trong em nóng quá.”

“Anh muốn làm thì mau mau làm xong đi, đừng nói nữa..... Ân.”

Ngoài cửa sổ sát đất ánh trắng sáng trong bị đám mây lúc ẩn lúc hiện che khuất vẻ mặt, dường như đang thẹn thùng, căn phòng bên trong cửa sổ chính là nồng đậm tình yêu. Tối hôm sau, Cố Vũ Ninh vừa login, thì phát hiện việc ngày hôm qua y chẳng biết tại sao biến mất thành tiêu điểm chú ý của mọi người, nhưng y cũng không phải thực để ý, bởi vì tối hôm qua “đêm đầu” của Vạn Gia Xuân rất cực là của y rồi. Vừa nghĩ đến tối hôm qua Vạn Gia Xuân dưới thân, khoe miệng Cố Vũ Ninh liền nhin không được gương cao.

[Bá chủ một phương] Long Ngâm, ngày hôm qua anh làm gì thế?

[Long Ngâm thiên hạ] làm việc.

[Bá chủ một phương] trẻ như vậy làm chuyện gì chứ?

[Long Ngâm thiên hạ] tôi ở cùng bà xã mình, cậu nói xem tôi làm chuyện gì a?

[Bá chủ một phương] chân tướng!!! mờ mờ.

Vạn Gia Xuân một tay đỡ thắt lưng làm ra vẻ vô lực, chậm rãi thông thả bước đến bên giường nằm, lớn tiếng kêu: “A, vẫn còn đau quá.”

“Xuân, đau sao? Muốn anh xoa xoa giúp em hay không?”

“Nhanh lên qua đây massage cho ông đây!” Vạn Gia Xuân nằm ở trên giường ra lệnh nói, đồng thời dùng ngón tay ngoắc ngoắc y.

Cố Vũ Ninh rời khỏi trò chơi, chờ máy tính tắt xong, lúc này mới đi qua. “Còn khó chịu phải không?”

Vạn Gia Xuân khó chịu hừ một tiếng, đem mặt chôn ở gối đầu, đưa lưng về phía y, Cố Vũ Ninh ngồi ở trên người cậu, nhẹ nhàng đắp lưng cho cậu, ngẫu nhiên xoa xoa bóp bóp, Vạn Gia Xuân thoải mái bắt đầu rên rỉ.

“Em đừng kêu.” Cố Vũ Ninh nhíu nhíu mày, y cũng không ngờ người nào đó vừa kêu y liền có phản ứng.

“Ừ, sau khi tốt nghiệp nếu anh không có việc làm, có thể đi đắp bóp kiếm tiền a.” Vạn Gia Xuân hưởng thụ phục vụ của người yêu, thuận miệng nói.

“Em chịu cho sao?”

“Anh đắp bóp cho người ta, em lấy tiền, em đương nhiên chịu..... đúng đúng, bên kia bên kia, dùng sức chút!”

“Là bên này sao?” hai tay Cố Vũ Ninh đi xuống, vuốt ve đôi gò của cậu, ngẫu nhiên còn cọ cọ giữa đùi cậu.

“Anh làm gì thế!” Vạn Gia Xuân cả kinh!

Thanh âm Cố Vũ Ninh vang lên bên tai cậu, y lười nhác nói: “Xuân, anh lại muốn rồi!”

“Anh đồ vô lại, không cho! Em còn rất đau.”

“Kẻ hèn mới vừa đắp bóp cho ngài rồi, bây giờ nên trả lại rồi chứ?”

“Ngô.....”

– Hoàn –

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mua-xuan-cua-xuan-xuan>